

TÜRKİYE DİYANET VAKFI YAYINLARI / 287

GENÇLİK ve DİN

(TDV Kadın Kolları Konferans ve Panelleri: 1996-97)

Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	58471
Tas. No:	287.004 GEN.D

REENKARNASYON*

Ayşe SUCU (TDV Kadın Kolları Başkanı) – Sayın Hocam, kıymetli misafirler konferansımıza hoş geldiniz. TDV Kadın Kolları olarak günümüz meselelerine Kur’ân perspektifinden bakmayı, Kur’ân’ın getirdiklerini doğru bir şekilde algılayıp anlamayı, gösterdiği hedef ve ufuklara ulaşmak için olanca günümüzle çalışmayı, konuları uzmanlarından öğrenmeyi ve öğretmeyi kendimize amaç edindik.

Bugünkü konumuz, son yıllarda çokca tartışılan bir konu, Reenkarnasyon... Yine Kur’ân perspektifinden hareketle âyetlerin çizdiği çerçeve dâhilinde, Kitâb-ı Mübîn’in bütünlüğü de dikkâte alınarak Reenkarnasyonun ne olduğu, kişilerle ilgili hususları hakkında, bizleri hocamız aydınlatacaklar.

Sayın Baloğlu’nun öz geçmişi kısaca: 1962 - Ankara doğumlu - 1980 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi mezunu. 1985 yılında, İngiltere-Manchester Üniversitesinde din-siyaset ilişkisi üzerine yüksek lisans, İslâm Hukuku üzerine doktora, 1991 yılında kısa bir süre D.İ.B. Din İşleri Yüksek Kurulu’nda uzman olarak bulundu. 1992 yılında da İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nde Yardımcı Doçent oldu. Halen burada öğretim üyesi. İngilizce ve Arapça biliyor.

Sözü hocama bırakıyorum. Buyurun efendim...

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Türkiye’de, özellikle günümüzde, bu tip yaygın inançlar üzerinde çalışan insanlar, özellikle bizim aramızda maalesef çok az. Televizyonda, basında, radyoda, her yerde bu inancın yaygın bir şekilde dolaşması, hattâ, apartman komşularımdan bir - ikisinin dahi böyle bir inanca kapılması beni bu konuyu araştırmaya teşvik etti ve doçentliğe hazırlandığım günlerin arefesinde böyle bir konuyu da ele alıp, günümüz insanına ışık tutabilecek, onlara faydalı olabilecek şekilde bir çalışma içerisinde olmayı arzuladım.

Reenkarnasyon olgusu, Türkiye’de, özellikle son yıllarda ortaya çıkan yeni bir olgu değildir. Öncelikle bunu söylemek istiyorum. Reenkarnasyon deyince neyi kastediyoruz ve ne anlıyoruz? Reenkarnasyon dediğimiz hadise, bir ruhun, bedenden ayrıldıktan sonra, yâni ölüm hadisesiyle bedenden ayrıldıktan bir müddet sonra, yeniden başka bedenlerde, aralıklarla kendini tezahür ettirmesi,

(*) 23 Kasım 1996 tarihinde TDV Kadın Kolları Genel Merkezi’nde verilen konferans.

göstermesi; yâni, ruhun, tekrar tekrar farklı bedenlerde ortaya çıkması, görülmesidir.

Az önce söylediğim gibi, ölüm sonrasında ruhların bir bedenden başka bir bedene göç ettiği fikri, toplumumuzda da yaygınlaştı, yaygın hale geldi ve Türkiye'ye bu inanç, özellikle ilk defa, spirüalizmayı geliştiren ve neospirüalizmanın esaslarını ortaya koyan ve bu dalda kitaplar neşreden Dr. Bedri Ruhselman'ın çabalarıyla yayılmaya başladı, ondan sonra da, onun öğrencisi ve asistanı olan Refet Kayserilioğlu -o da doktor- Türkiye'de hipnozla tedavinin öncüsü sayılan Refet Kayserilioğlu, bu inancı, Reenkarnasyonu yaymak için çaba sarf etmiştir ve bu amaçla dergi çıkmaktadır, dernek faaliyetleri devam etmektedir. Bugün, halen, bu faaliyetler sürmektedir.

Öncelikle, şunu ifade edeyim ki: Biz, kelâmcılar olarak üzerimizde ağır bir yük var. Toplumun içinde bulunduğu birtakım ruhî sıkıntıları halletmesi gereken meslek grubu olarak, herhalde, kelâmcılar, en başta gelmesi icap eden insanlar. Ne demek kelâmcı? Bir dinin inanç esaslarını ortaya koyup -tabîî, bunları kendi kafasından değil, Kur'ân ve sünnet ışığında şekillendirip- günün ihtiyaçları doğrultusunda, o günün yaşayan insanlarına aktaran ve onların içine düştüğü inanç bunalımlarını, sıkıntılarını hafifleten, gideren insan demek kelâmcı.

Bu anlamda, maalesef, söylemek istiyorum. Maalesef diyorum, Türkiye'de, bu kelâmcı tipi çok az. İnşallah, bu kelâmcı tipinin bir örneği olmaya namzedim ve çalışmalarımı da bu yönde yürütüyorum. Çünkü ben şuna inanıyorum, elimizde bulunan mevcut inanç esaslarının işlenmesi ve bunun bir felsefe olarak insanlara aktarılması yetersiz kalmaktadır ve bunu yapacak, yeniden düşünen, yeniden fikri imalde bulunan insanlara acilen ihtiyaç vardır.

Reenkarnasyonun, yâni yeniden dirilmenin veya ruh göçü dediğimiz hadisenin tarifini sanıyorum kafamızda canlandırdık. Bu akım, Türkiye'de, 1940'lardan itibaren, spirütizm, yâni ruhçuluk adı altında denenmeye başlıyor ve halk arasında ispiritizma denen, ruhlarla görüşme olayı, esasen Dr. Bedri Ruhselman'la yayılır hale getiriliyorsa da, Türkiye'de konuyu ilk defa güncelleştiren, eski Gayret Kütüphanesi sahibi Garbis Fikre'dir. Bu zat, basmış olduğu spirüalizm, ruh ansiklopedisi isimli eserinin takdiminde şöyle diyor: "Bundan 37 sene evvel memleketimizde ilk olarak, cinlerle muhabere, yâni haberleşme, ispiritizm, ... manyetizm namında iki ciltlik bir kitap ve spiritizm isminde 15 fasiküllük bir mecmua neşrederek, bu mevzuda, o vakit, büyük bir cereyan uyandırmıştım."

Evet, Türkiye'de, ruhlarla görüşme modası, bu zat tarafından başlatılmış oluyor. Ancak, ne var ki, Ermeni Asıllı bu vatandaşımızın da belirttiği gibi, bu olay ilk zamanlarda cinlerle muhabere diye bilinmesine rağmen, zaman içerisinde olayın bu tarafı kapatılıyor ve artık ruhlarla görüşme şekline dönüştürülüyor. 1960'lardan sonra, uzaylılarla görüşme şekline dönüştürülüyor ve artık günümüzde, ufoların gelmesi olayına, hadisesine götürülüyor.

Reenkarnasyon aslında yeni bir olgu değildir. Dünya kurulalıdan bu yana, en ilkel, en eski toplumlardan bu yana, bu inanç var olagelmıştır ve olacaktır. yâni, hayır olmayacaktır, bunun bundan sonra nesli kesilecektir demek asılsız bir kehalet olur; çünkü, zaman zaman insanların içinde bulundukları kültür şartları, sosyal şartlar, dini algılama şekilleri, bu inancın tekrar tekrar, yeniden gündeme getirilmesine vesile olmaktadır.

Ta, ilkel kabile dinlerinden tutunuz da, bugün Afrika'da yaşayan totem dinlerine kadar Reenkarnasyon vardır. Ataların ruhu tekrar dirilmektedir. Yeni bir çocuk doğduğu zaman, o ta iki üç nesil önce yaşamış olan atanın nesline dayandırılmaktadır. Onlarda olduğu gibi, bu inanç, eski Mısırlılarda da vardı. Nasıl vardı eski Mısırlılarda? Biliyorsunuz, mumya olayı var. Bugün, firavunların, eski soylu Mısırlıların kendilerini mumyalattıklarını biliyoruz ve bu mumyalardan bugün Mısır'da çokça var. British Museum'da, İngiltere'de, Londra'da, bunlardan onlarca gördüm, hâlâ mumyalar içerisinde duruyor. Bu mumya olayının arkasında da, yeniden dirilme, Reenkarnasyon anlayışı var. Bu anlayışa göre, ruh bedeni terk ettikten sonra, aşağı yukarı ikibin üçbin yıl kadar dolaşacak ve tekrar aynı bedene geri dönecektir. Dolayısıyla, bedenin çürümemesi için mumyalanması gerekmektedir ve o ruh, bir gün tekrar gelip o bedeni canlandıracaktır. Hâlâ bekliyoruz, o mumyalardan bir tane canlansın, biz de bunun canlı örneğini görelim diye!

Eski Mısır'dan Hindistan'a bu inancın geçtiğini biliyoruz. Çünkü, Mısır ve Firavun tarihi, Hindistan tarihinden daha eski. Bugün, Hindistan toplumunda, Tenasüh veya Reenkarnasyon inancı, bütün toplumlarda olduğundan çok daha yaygın; çünkü, Budizmin, Hinduizmin, Caynizmin, topyekûn bütün Hind dinlerinin kökeninde, Reenkarnasyon inancı vardır. Bu da, aynen şöyle: Karma denen bir kaderimiz vardır. Yâni, bu dünyada ne ekerseniz, onu biçersiniz. Dolayısıyla sizden ayrılan ruh, sizin bu dünyada yaptığınız fiillerin sonucunda, siz öldükten sonra, yeniden dirileceğiniz şartların hazırlayıcısı olacaktır. Bunu aynen şuna benzetebiliriz: Bir bumerang atıyorsunuz -Avustralya'da yaygın bir bumerang vardır- atıyorsunuz, aynen size geri dönüyor. İşte, yapmış olduğunuz fiiller aynen size geri gelecektir. Dolayısıyla, işlemiş olduğunuz amellere göre, ya bir üst sınıfın ruhunda yeniden tecessüm edeceksiniz ya da yaptığınız kötülüklerle göre, bir bitkide, bir çakıl taşında yahut bir hayvanın bedeninde tekrar yeniden suret bulacaksınız. Bu, sizin yaptığınız iyilik veya kötülüğe göre değişmektedir.

Bugün, biz Müslümanlar olarak, geriye dönüp baktığımızda, İslâmiyet'in kurulduğundan bugüne kadar geçen süreci göz önüne aldığımızda, bu inanca sahip İslâm'ın içinden çıkmış çeşitli fırkaların, mezheplerin de olduğunu görüyoruz. Buna en bariz misal, bugün hâlâ içimizde yaşayan, Hıristiyanlıkla İslâmiyet'ten bozma bir mezhep olarak telakki ettiğimiz Nusayriler arasında bu inanç oldukça yaygındır. Hani duyarız, Adana'da, İskenderun'da, Mersin'de, geçmişte

falan ailenin çocuğu iken, bir trafik kazasında ölüyor, daha sonra diriliyor, bir başka ailede doğduktan sonra, o ailede durup dururken geçmiş ailesini hatırlıyor, gidiyor o insanlara, ben sizin çocuğunuzum diyor, onlar da bakıyorlar, resmini karşılaşıyorlar, hakikaten sen benziyorsun, o halde bizim çocuğumuzsun diyorlar. Böylece, yeniden doğmaya inanış başlamış oluyor.

Bunun temelini, kökenini araştırmak lâzım. Yâni, insanlar niçin buna inanıyor. Bunun temeli dinîdir. Çünkü, Nusayriliğin temelinde yeniden doğma, yeniden dirilme mevcuttur. Bu inancı kaldırdığınız zaman, zaten Nusayriliğin pek bir esprisi kalmıyor. Dolayısıyla, aynı şekilde, Hint inancında nasıl Tenasühü, Reenkarnasyonu nasıl o toplumdan silip atamazsak, attığımız takdirde Hindu, Budist inancını kökünden söküp atmış olursak, Nusayrilerde de bunu kaldırıp atamayız.

Bununla kalmadı yalnız, maalesef, günümüzde, bu inanç daha modern bir kimliğe büründü. Sanki, Tenasüh inancı başkaymış da Reenkarnasyon inancı başkaymış gibi bir anlama büründürüldü. Dolayısıyla bugün Reenkarnasyonu savunanlar, Türkiye'de, bizim savunduğumuz Tenasüh değil, Reenkarnasyondur. Aradaki fark nedir? Tenasüh inancına göre, bir kişi yaptığı amele göre, ya bir üst sınıfta doğabilir ya da çok daha aşağı bir sınıfta doğabilir. Bu onun amelinin takdirine göredir. Ama, Reenkarnasyonda geriye doğru dönüş yoktur; hep insanın iyi olması, erdemli olması, faziletli olması söz konusudur. Dolayısıyla, devamlı surette bir üst ruhta, yâni daha olgunlaşmış bir ruhta yeniden bedenlenecek, dünyaya gelecek, bu böyle silsileler halinde devam edecek. Ta ki, külli ruhta yok olana kadar.

İşte, bunun gerçekleşmesi için, kişinin içinde bulunduğu kast'a ait bütün sorumlulukları eksiksiz bir biçimde yerine getirmesi gerekir.

Burada bir başka husus daha: Ruhun bir hayat süresi içerisinde tekâmülünü tamamlayamayacağı, yâni olgunluğa erişemeyeceği inancı vardır. Dolayısıyla bunun için birden fazla hayat süresi gereklidir. Bu süreler arasındaki yeniden cisimlenme, yâni yeniden bir başka bedende ortaya çıkmanın tayin edilmiş bir süresi yoktur; bu beş yıl sonra da olabilir, on yıl sonra da olabilir, yüz yıl sonra da olabilir. Dolayısıyla bu, ilelebet sürüp gidecektir.

Fakat, ben burada hemen şöyle bir eleştiriyi getirmek istiyorum yeri gelmişken. Hepimiz dünya hayatını çok seviyoruz. Ben burada hiçbir arkadaşımı görmüyorum ki, ben bu hayatımdan bıktım, yaşamak istemiyorum, ben bu dünyadan gideyim, ruhum bir sonraki bedende, yeniden olgunlaşmış, daha iyi şartlar içerisinde geri dönsün desin. Hepimiz hayatı seviyoruz. Ölüm, en son arzu edilen şeydir. Dolayısıyla, eğer Reenkarnasyon inancına göre, tekrar tekrar bedenlenip bu dünyaya gelmek mümkünse, o zaman ben niçin bir an önce olgunlaşmak isteyeyim, bu dünyadan el etek çekeyim? Bu, ciddi anlamda bir sorudur, cevaplandırılması gerekir.

Bir ikinci eleştiri: Reenkarnasyon inancına göre, ruhların ezeliiliği kabul edilmez; yâni, ruhlar, belli bir zaman diliminden sonra başlamıştır ve yine ruhlar belli sayıdadır. Dolayısıyla, ruhların artması söz konusu değildir. Dünya nüfusunu nasıl izâh edeceksiniz? Bir ruh, birden fazla bedeni canlandıramadığına göre, dünya nüfusu şu anda 5 milyara doğru gidiyor, belki bundan elli sene sonra 6 - 7 milyar sınırına gelecek, 10 milyara doğru çıkacak.

Bir başka husus: Eğer belli bir zaman dilimi, yâni belli bir yerde başlatıyorsanız olayı, bunu nasıl ebedi olarak kılabilirsiniz. Yâni, ezeli olmayan bir şeyin ebediliği söz konusu değildir.

Bunların, cevaplandırılması lâzım.

Bu arada, yeri gelmişken bir şey söylemek istiyorum. Sayın Ayşe Hoca hanım, bir vesileyle bana, günümüz Türkiyesinde Reenkarnasyona inanan insanların -biliyorsunuz onların her hafta belirli gün ve saatte kursları var, dersleri var- orada tutulan notlardan oluşmuş bir şeyi bana ilette. Ben de kelmci olarak, bunu değerlendireyim dedim. Nasıl değerlendireyim? nce, bu insanlar neye inanıyor, hiç kalem oynatması yapmadan zetleyeyim. Arkasından da bir genel değerlendirme sunayım. Bu değerlendirme, inşallah, Türkiye Gnlğnn 42 nci sayısında çıkacak. Uzunca bir değerlendirme. Belki, daha başka soruların cevaplarını da orada bulmanız mümkün olacak.

Tabii, eleştiriler bölümüne girdik. Ben bir eleştiri daha yapmak istiyorum. Hint inancına göre, Hint dinlerindeki karma inancına göre -karma demek, ne ekersen onu biçersin... Dolayısıyla, burada yaptığınız; size iyi bir amel olarak, ancak yaptıklarınızın karşılığında dönebilir. Bu anlayışta bu oturuyor. Bu bir mantiki silsiledir. Bir Hindu iseniz, bu size çok mantıklı gelebilir ve bu anlayışta, bu inata devam edersiniz, gidersiniz. Ama, biz biliyoruz ki, Kur'an-ı Kerim'den elimizde delilleri var. Çünkü, her şeyden önce bir hiretin olacağına, kıyametin kopacağına inanıyoruz. Ahiretle birlikte her insan, amelleriyle birlikte topyekn tartılacaktır. Dolayısıyla, birden fazla bedeni canlandırmışsanız, hangi bedene göre tartılacaksınız. Sonra, bir başka husus: Eğer insanların devamlı surette reenkarne, yâni enkarne olduklarını kabul edecek olursak, biz bebeklerin son derece masum ve temiz olduğuna inanıyoruz, Reenkarnasyon inancına sahip olan bir anne, yeni doğan yavrusunu, bebeğini eline aldığı zaman o bebeğin geçmişini düşünecek, belki bu bebek, bir önceki hayatında bir caniydi, bir hırsızdı, belki daha aşağı işleri yapan birisiydi. Bu ne olacak, bu safiyet o zaman bozulacak ve herkes birbirine bir önyargıyla bakacak. Aradaki sevgi, şefkat, ve muhabbet hadiselerini de kökünden kaldıracak.

Hint inancında bunun bir mantığa oturduğunu söylemiştim; ama, İşlm inancında oturmuyor. Bugün, Reenkarnasyonu savunan insanlar, Kur'an-ı Kerim'den delil getiriyorlar. Birkaç yet... Daha doğrusu bu âyetlerin sayısı 30'un üzerinde. Bunların en çok kullanılanları benim ntmde. Sözleri okuyacağım.

Biz, topyekûn bir âhiret inancına inanıyorken ve Reenkarnasyon çeşitli defalar gelmek söz konusu olmadığına göre, bana göre Reenkarnasyon inancını bir Müslümanın savunması, bana göre, alt tarafı Hint, üst tarafı Müslüman inançlı, acayip kılıklı bir görünüm arz etmektedir.

Şimdi de Kur'ân-ı Kerîm âyetlerine gelelim. Ben onlardan bazılarını meâlen veriyorum: "Allah sizi arzdan yaratıp meydana getirdi -topraktan yaratıp meydana getirdi- sonra sizi oraya döndürecek -biz hepimiz öldüğümüzde toprağa karışacağız- ve sizi bir daha çıkışta, kabirden çıkaracak. Allah sizin için arzı bir döşek yapmıştır, onun geniş yollarında yürüyesiniz diye."

Burada, insanın topraktan geldiğini biliyoruz; çünkü, Adem Aleyhisselam'ın özü topraktır. İnsan, ölünce yine toprağa karışacaktır. Ama, âhiret için tekrar dirilecek. İşte, bu anlamda bir Reenkarnasyon var diyorsanız, yâni Reenkarnasyonu da bir yeniden dirilme olarak kabul ediyorsanız, bu anlamda Kur'ân-ı Kerîm'de bir yeniden dirilme mevcuttur. Ama, sonsuz, sınırsız bir yeniden dirilme mevcut değildir. Böyle bir anlayış, söylediğim gibi, âhiret inancını sarsar.

Yine, bir başka âyet: "Allah'ı nasıl inkâr ediyorsunuz ki, siz ölü idiniz, o sizi diriltti. Sonra ecelleriniz gelince sizi diriltecek. Sonra, amellerinizin hesabı görülmek üzere ona döndürüleceksiniz."

Az önce okuduğum âyet, Nuh Sûresi 17 ve 20 nci âyetler. Şimdi okuduğum Kur'ân-ı Kerîm âyeti ise, Bakara 28.

"Allah bizi diriltti, ecellerimiz gelince bizi öldürecek ve âhiret için yeniden diriltecek." Dikkatinizi çekiyorum, buradaki dirilmeler, hep âhiret için dirilmedir. "ve sonra amellerinizin hesabı görülmek üzere ona döndürüleceksiniz."

Yine bir başka âyet, Ali İmran, 27: "Geceyi gündüze sokarsın ve gündüzü de geceye sokarsın. Ölüden diri çıkarırsın, diriden ölü çıkarırsın. Dilediğine de sayısız rızık verirsin."

Kur'ân-ı Kerîm'de, insanın yoktan var olması, toprağa gitmesi, oradan tekrar âhiret için dirilmesi ve bu bağlamda söylenen ne kadar âyet varsa, bunların hepsi Reenkarnasyonun lehine bir delil imiş gibi kullanılmak istenmiştir ve bugüne kadar hiçbir İslâm âlimi -geçmiş ve bugün olarak söylüyorum- Kur'ân-ı Kerîm'de sonsuz sayıda dirilmeyi ifade eden âyetlerin varlığını söylememiştir ve âyetleri bu şekilde yorumlamamıştır.

Bugün, biz, bu inancın daha da başka şekillere döndürülmek istendiğini müşahade ediyoruz ve bugün, Sadıklar Planı denen bir kitapta, bu Reenkarnasyon ve ruhçulukla ilgili inancın temel ilkeleri belirlenmiş durumdadır. Nedir bu Sadıklar Planı denen şey? Bir ruhun, yâni yüce bir ruhun, bir insana veyahut birkaç insana bildirdiği, söylediği hakikatler gibi algılanmış ve bunlar, âdeta -söylemek istemiyorum ama- Kur'ân'a eş bir saygıda, değerde tutulan ve bugün

hâlâ, bu kitabın öğretileri ışığında kendisinden istifade edilen bir kaynak durumundadır.

Başlangıçta söyledim, bu inanç kademeli olarak devam ediyor. Yâni, önce cinlerle görüşme. Ardından safha ilerliyor, ruhlarla görüşmeye geliyor, ruhlardan haber almaya. Ardından tekrar safha ilerliyor, uzaylılarla görüşmeye. Tekrar safha ilerliyor, ufolarla, yâni kimliği tespit edilemeyen nesne dediğimiz nesneler varmış gibi, bunların şekline döndürülmektedir.

Bugün, medyada, bu inanç, bir hayli ısrarlı bir şekilde işlenmektedir. Buna hepimiz şahit oluyoruz. Özellikle benim ilgiyle izlediğim Kanal D Televizyonunda "Sınır Ötesi" Programı. Yine, İzmir ve Ege Bölgesine yayın yapan Yeni TV'nin ... programı var. Zannediyorum Kanal 6'da var. Basında, özellikle bugünlerde Posta Gazetesi, haftanın bir ekini Reenkarnasyon inancına ve bu inançlara ayırmış durumdadır. Faaliyetin kolları, üç beş yerden birden başlatılmıştır ve bu planlı bir şekilde desteklenmektedir.

Olaylara bakıyorsunuz, dinliyorsunuz. Ben bunları çok dikkatle dinledim. Bir yerde, esrarengiz bir yangın oluyor, o yangını müşahade eden kişinin dili tutuluyor ve o kişi, acayip mahlukların varlığından söz ediyor ve bu olayı nasıl yorumlarsınız... Bunun yorumunu seyirciye bırakıyoruz... Burada, o şahıs yok. Özellikle, o dili tutulan, olayı gören şahıs yok ortada. Yâni bu tamamen rivayete dayandırılıyor. İkincisi, bu olaylar o kadar peş peşe sıralandırılıyor ki, seyirci âdeta diken üzerinde kalıyor, yâni öyle an geliyor ki, insan tek başına evde kalmaya korkuyor. Hele bir de ışıkların söndüğü bir ana rastlarsanız, tek başınızaysanız evde, bütün bu olayların, bu programların size yüklediği bir stres var. Buna ... kendinizi telkin ediyorsunuz ve bir müddet sonra, siz de bu hadisenin içerisinde kendinizi buluveriyorsunuz.

Dikkat ederseniz, bu programların bir özelliği, çok dinledim ama bir türlü tesadüf edemedim, Reenkarnasyonla ilgili herhangi bir şeyden söz etmiyor. Zaten onun ucu, siz inandıktan sonra böyle olağanüstü varlıkların sizin hayatınızı yönlendirdiğine, sizin hayatınıza girdiğine ve size etki ettiğine inandıktan sonra, Reenkarnasyon zaten kendisi geliyor. Bunun adını zikretmeye gerek yok. Yâni, çok planlı bir şekilde bu maalesef, Türkiye'de yürütülmektedir.

Bununla ilgili bir başka husus: Bugün, Reenkarnasyonla ilgili Türkçe'de yayımlanan kitapların elimde listesi var, hemen hemen -elimde aşağı yukarı 60 - 70 kitabın listesi var. Bunlar 100'a yaklaştı- üç veya beş kitabın yazarı Türk, diğerleri dışarıdan tercümedir. Yâni, olayın bir başka yönü de, olay Türkiye kaynaklı değil, Müslüman kaynaklı değil, olay dış kaynaklıdır ve Kur'ân ve İslâm inancıyla asla ve asla bağdaşmamaktadır.

Tekrar Hint inancına dönüyorum. Bugün, yapılan ameller, sizi bir dahaki yaşantınızda daha üst bir seviyede getirecektir. Biliyorsunuz, Hindistan toplumunda bugün bir sınıf anlayışı vardır. Yâni, asker sınıfı, işçi sınıfı, tüccar sınıfı

ve zenginler sınıfı. Daha binlerce sınıf vardır. Hattâ, afedersiniz, fare yiyenler sınıfı, yâni toplumun en alt tabakasındaki insanlar. Bunlar, gerçekten de fare yiyorlar ve artık öyle inanmışlar kendileri.

Böyle olunca, Hindistan toplumunun genel karakterine baktığımız zaman, nüfusun -ki bugün Çin'den sonra 1 milyarı aşan ikinci ülke oldu Hindistan- toplumun yüzde 2'lik 3'lük sınıfı -yüzde 5'e varmaz- bütün imkânlardan istifade ederken, toplumun yüzde 90, 95'lik bölümü çok fakirdir. Şurada beş yıldızlı otelin dibinde, şanti town dediğimiz gecekondu hayatını görürsünüz, çok daha aşağısını görürsünüz. Çünkü, iki sınıf birbirinin hukukuna, hakkına riayet ettiği için, kimsenin, kimsenin malında gözü olmayacaktır. Dolayısıyla, siz ne kadar iyi amel işlerseniz işleyin, bir üst sınıfa terfi etmeniz mümkün değil. Ancak, ebedi ruhta kayboluncaya kadar, külli ruhta kayboluncaya kadar iyi bir vatandaş olarak doğarsınız. Yok bunu yapmazsanız, bir kurbağa olarak doğabilirsiniz, bir yosun, bir taş olarak doğabilirsiniz. Hattâ ve hattâ, bir domuz tersi şeklinde doğmanız dahi mümkün.

Tam yeri geldi, az önce söylediğim şeye dönüyorum. Yeni TV, İzmir'de bir program yaptı. Daha doğrusu her hafta yapıyor. Telekinis programı. Bir sihirbaz kişi çıkıyor, diyor ki, bu haftaki konumuz büyücülük ve gizli güçler. Yâni, insanların idrak edemediği güçler. Sanki öyle bir şey varmış gibi... Az önce söylediğim gibi, platform ve ortam son derece hazır. Bana telefon ettiler, daha doğrusu programın yapımcısı geldi, dedi ki, Hocam, sizin isminizi aldık, bu konuda televizyona katılır mısınız, canlı yayında biz bunu tartışacağız. Ben "benim esas saham bu değil, yâni büyücülük, cinlerle ilgili şeyler benim saham değil. Bu sahanın uzmanı, bu konuda kitap yazmış hocamız, Adana Çukurova İlahiyat Fakültesinde Ali Osman Ateş Hocamız. İnşallah bir toplantınıza da hocamızı davet edersiniz, size büyücülük ve cinlerle ilgili çok güzel açıklamalarda bulunur. Bu sahada, Türkiye'de, ilk kitap yazan insan, bilimsel anlamda, akademik. Onu getirin dedim. Bize çok pahalıya mal olur dediler. Ne olur siz katılın... Ben katılamam, çünkü uzmanı değilim. Uzmanı sıfatıyla orada bulunamam. Telefon edin, evden ben size yardımcı olayım. Program bir fasıl döndü, telefon ettiler. İki hüddam var. Nedir hüddam? Az önce söylediğim, belli bir çağa, bir yaşa kadar cahil olup, o andan itibaren kendisine bilinmeyen bir güç tarafından okuma yazma öğretilmiş, ilham gelmiş ve birdenbire kitap basmış, her şeyi bir gecede öğrenmiş insan, hüddam... Bir muskacı var arkada. Bir psikolog var, imam - hatip lisesinden bir arkadaş. Neyse... Biraz da sitem ettiler, böyle bir programda ilâhiyat fakültesinden bir hocanın bulunmaması büyük şanssızlık diye. Ben bağlanınca, mesleğimi söyleyince, spiker mikrofonu bana bıraktı. Ben telefonda katılıyorum. Tabîî dinledim. Oradaki bayan, hüddam olduğunu iddia eden bayan, ben üç sene öncesine kadar cahildim. Bir gece ansızın her şeyi öğrendim, Hazret-i Ali, Hazret-i Osman ve Hazret-i Hamza bana görüntü veriyor, bana ilham veriyorlar, bana yazdırıyorlar ve ben gördüğünüz kitabı yazdım, Esmâ-ü Hü-

na'yı yazdım ve ben Yasin'i 5 bin kere okudum. Bir tane de yazdım, boynuma astım. Bana gösteriyor. Tabîî, ben yokum henüz. Ben bunları kaydettim. Dedim ki: "Bayan arkadaşım, size hiç birşey görünmüyor, siz görüntü aldığınızı söylöyorsunuz; ama, insanları kandırıyorsunuz. O dediğiniz insanlar, hiç kimseye görüntü vermez. Kaldı ki, hiçbir insan da bir gecede cahil veya alim olmaz. Şunun sırlarını bize bir öğretin de, biz de 20 - 30 senedir dirsek çürütüyoruz, bir gecede hazıra konalım. İnsanları kandırıyorsunuz ve insanların saflığından ve bilgisizliğinden istifade ediyorsunuz. "Ben, 5 bin kere Yasin okudum, bu hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Hiçbir şey ifade etmiyor dedim. 5 bin kere okuyacağınıza bir kere okusaydınız, bir kere de Allah bu Yasin Sûresinde ne diyor diye Türkçesini açıp, merak edip bir baksaydınız, bu sizin için çok daha kârlı olurdu. Okumak için harcadığınızı geri kalan zamanı da, vatana, millete hayırlı hizmet yapmakla geçirirdiniz dedim. "Ben bunu el yazımla astım, bu bir şey ifade etmiyor mu burada. Ben bunu taşıyorum." Bana hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü siz Allah'ın korumasından, kendinizi orada bir maddenin korumasına terk ediyorsunuz. Bana göre o da hiçbir anlam ifade etmiyor dedim. "Ben bunu çıkarıyorum" dedi. Çıkarın. Çıkardı, programda koydu. Ben telefonda konuşuyorum, o bana ekrandan konuşuyor. "Çıkartıyorum ve ben bundan sonra Yasin okumayacağım." Yasin okumayın hanımefendi dedim. Benim duvarımda da asılı Kur'ân-ı Kerîm. Kur'ân-ı Kerîm, ne duvara, ne de boyuna asılmak için gönderilmemiştir. Kur'ân-ı Kerîm, gönüllere, kalplere yerleştirilmek için gönderilmiştir dedim. "Ben ruhen hasta idim, beni tedavi etti." Size şunu söyleyeyim, Kur'ân-ı Kerîm'in tedavi edici bir özelliği yoktur. Nasıl ki biz Kur'ân-ı Kerîm'i, bir fizik, bir matematik kitabı olarak göremezsek, bir tıp, bir şifa kitabı olarak da göremeyiz. Okuduğunuz zaman bir iç huzuru duyarsınız, bir rahatlık duyarsınız. İnsan bunu her zaman yaşar. Abdest aldığınız zaman, ibâdet ettiğiniz zaman bu iç huzurunu yaşarsınız; ama, hiçbir zaman, sizin bir şizofreni hastalığınızı iyileştirmez Kur'ân-ı Kerîm. Sizin muhatabınız, bu bağlamda, ne Kur'ân-ı Kerîm, ne de benim, iki sıra ötede oturan psikolog arkadaşım dedim. Tabîî, ben böyle söyleyince, o da dedi ki, bu arkadaşlarımız hep ruhen hasta değil mi Sayın Baloğlu Hocam dedi, evet dedim, bunların cidden... Hakikaten, ben konuştuktan sonra, beni teyit eden 4 -5 telefon daha geldi canlı yayında, hocamız gayet haklı söylemektedir ve biz ikna olduk deyince, sayın bayanlar, kameranın önünde gezinmeye başladılar.

İlahiyat profesörü, bana, aptal dedi, manyak dedi, salak dedi. Bunların hiçbirisini kullanmadım. Ben ruh hastasıymışım. Ben yarın cumhuriyet savcılığına gideceğim, sabıka kaydı alacağım, Bakırköy'e yatacağım, ben artık Yasin okumayacağım, ben şöyle yapacağım, böyle yapacağım... O ruh haletini, hastalığını, İzmir'in gözü önünde televizyonda sergiledi. Ertesi gün programın yapımcısı beni aradı, dedi ki -akşam üzeriydi, bundan bir saat kadar sonra- hocam, sabahdan beri telefon alıyoruz, telefonlarımız kilitlendi. Bütün telefonlar kilitlen-

di. Biz, İzmirliiler olarak, İlahiyat Fakültesi Hocamızın konuştuğu şeylerden ikna olduk ve hakikaten o insanların bir sahtekâr olduğunu anladık. Artık her şey anlaşılmışken, programı niye iptal etmediniz, kapatmadınız, artık onların konuşması boşunaydı diye telefonlar geldi. Biz şu anda çok rahatız hocam... Ben de bunu öğretim üyesi arkadaşlarıma anlattım. Onlar bana, Uğur Dündar gibi çatmışsın adamlara ekranda dediler.

Biz bunu konuşuyoruz, bakın, çok enteresan bir olay daha. Hemen arkada muskacı dediğim o zat, cebinden daha önce programın birinci bölümünde şöyle bir şey çıkardı, bir hacı kutusu -bizde içinde esans bulunan hacı kutuları olur, hacdan getirir hacılar, ikram ederler- bu kokunun kilosu 20 milyon, ben bunu üç gün süreyle hastaya koklatıyorum, aralarda dua ediyoruz ve iyileşiyor. Sayın Hanımefendi, o muskanıza bir de Ayetel Kürsi yazın, bunu şöyle yedi kat naylonla güzelce sarın, hava almasın. Bana fırsat düştü. Bir saniye, biz burada neler konuşuyoruz, muskacılık haramdır, İslâm'da büyü yoktur. Siz bu insanları aldatıyorsunuz diye konuşuyoruz, siz bütün İzmirliilerin önünde muska yazıyorsunuz. Soruyorum size beyefendi, niye yedi kere sarıyor da üç kere sarmıyor, niye naylonla sarıyor da bir beze sarmıyor? Peygamber döneminde muşamba mı vardı? Muşamba, petrolle çıkan bir şey biliyorsunuz. "Efendim, bana hocam böyle öğretti, bunun ilmi gizlidir." Sıkıştıkları yerde de...

Bize zaten programın yapımcısı şöyle demişti: Hocam -onları da çağırıyorlar ya- biz 20'nin üzerinde muskacıyı çağırdık programa, ancak bu üçü cesaret etti. Bize sordukları ilk şey şu: İlahiyat Fakültesinden bir hoca geliyor mu? İlahiyat Fakültesinden bir hoca geliyorsa ben yokum... "Aynen bunu ilettili. Ki, oradaki arkadaş da, bizim tarafa yontan bir insan değil. Beni, tamamen sonradan tanıyan bir insan. Hele, Ali Osman Ateş geliyorsa, biz hiç gelmiyoruz...

Bakın, insanlar, son demde, son raddede, karşılarında bu sahanın uzmanını buldukları zaman kaçıyorlar. Ben bunu tekrar söylüyorum. Bu insanların tuzağına düşen, toplumda, maalesef, dinî açıdan yeterince doyurulmamış, zaten ekonomik sıkıntı içerisinde bunalan, hele hele bir de bir yakınıni kaybetmişse, artık üzüntüden, kederden kendisine gelemeyen insanların kolayca ağı ve tuzağına düşmesine vesile olmaktadırlar. Bir antiparantez, araya da bunu yerleştirmiş oldum.

Dolayısıyla, bugün, Reenkarnasyon dediğimiz olgu, Kur'an-ı Kerim'le bağdaşmayan, Kur'an-ı Kerim'de olmayan ve Kur'an'dan kullanılan âyetlerin de Reenkarnasyonu destekleyici mahiyette olmadığını -hepinizden rica ediyorum, hepiniz şu âyetleri bir boş vaktinizde mealinden bir okuyun, bakalım orada kaç kere diriliyor, iki kere mi dirilme var, sonsuz kereler mi dirilme var- lütfen ibretle okuyun. Böyle bir olgu yoktur. Bu olgu, bana kalırsa, insanların ruhen sıkıntı içerisinde bulundukları, ekonomik sıkıntı içerisinde bulundukları zamanlarda çok daha yaygınlaşan ve âdeta veba salgını gibi insanları saran bir inançtır.

Dolayısıyla, biz, kendimizi yeterince teçhiz ettiğimiz zaman, bilgilendirdiğimiz zaman, bu insanların bize yanaşması mümkün olmayacaktır, olamayacaktır.

Sizin sorularınıza geçmeden önce, bir - iki hususu daha irdelemek istiyorum. Tenasüh ile Reenkarnasyonu karıştırmayın diyorlar. Bugün, en büyük argümanlardan bir tanesi. Nedir tenasüh? İnsan, yaptığı amele göre daha aşağı bir maddede de tecessüm edebilir, bedenlenebilir veya üst bedende de, üst sınıfta da bedenlenebilir. Ama, Reenkarnasyon dediğimiz şey, geriye dönüşü olmayan ama hep ileriye doğru giden bir olgudur. Ben size söyledim, bu dünya nimetlerinden zevk almak, tad almak varken, niye ben bir an önce olgunlaşıp bu dünyadan el etek çekmek isteyeyim? Bu bir. Yâni, hiç olgunlaşmam, devamlı gelir giderim. Dünya böyle devam edecekse sonsuza kadar, ben bu dünyadan daha fazla zevk almak isterim, daha uzun ömürlü yaşamak isterim.

İkincisi, değil mi ki ikisi de yeniden dirilmeyi ve bu dirilmenin öyle veya böyle, şu veya bu şekilde vuku bulacağını söylüyor, özde yeniden dirilme ve farklı bedenlerde dirilme olduğu için, dolayısıyla ikisi de eş anlamlıdır. Reenkarnasyonu, biraz daha çağımıza uydurulmuş, biraz daha geliştirilmiş bir olgu olarak kabul edebilirsiniz. En son merhalesi, dediğim gibi ufolar. Bundan sonraki merhalesini merakla bekliyoruz. Çünkü, çağ değiştikçe, insanlar ilerledikçe, yaşam şartları değiştikçe, sizin, insanları çekebilmek için, daha başka argümanlarla karşılık vermeniz lâzım. Bu olmayınca, bu da bana göre ekonomik ve ruhi birtakım bunalımlar ve sıkıntılar karşısında insanların ilkel inançlara dönüşünden başka hiçbir şey değildir.

Bana göre İslâm, modern bir hayat tarzıdır, biçimidir. İslâm ve Kur'ân, insanın içinde bulunduğu çağa göre yaşamasını emreden, ondan isteyen, Müslümanın her an bilgili, uyanık olmasını öğütleyen bir dindir. Bizim elimizde Kur'ân gibi bir kitap olduktan sonra niye ben Sadıklar Planına gideyim? Niye bedensiz, yâni başı olmayan ama bir bedeni olan yüce bir ruhtan ilham almış gibi, Kur'ân, İncil âyetlerinden bozma birtakım hükümlere geri gideyim, döneyim, niye ilkelleşeyim?

Dolayısıyla, bizim bu tip bir inanca paye vermemiz, onu kabullenmemiz ve onun peşinden gitmemiz, kesinlikle doğru değildir.

Bu anlamda sizin bir kabahatiniz yok. Ben bunu en başta söyledim. Bu anlamda kabahat, biz İslâm araştırmacılarının. Bizim size bu inançları daha taze, daha günlük, daha anlaşılır seviyede sunabilmemiz lâzım. Bu anlamda kelâmcılar olarak bizlere büyük bir görev düşmektedir.

Ta ilk insandan bugüne kadar Reenkarnasyon inancı olmuştur, olagelmıştır, bundan sonra da olagelecektir.

Reenkarnasyoncuların enteresan delilleri var. Fizikî deliller, felsefî deliller, tecrübi deliller olarak gruplara ayırmak mümkün. İzin verirsiniz bunlardan ikisini izâh etmek istiyorum. Örneğin, bir insanın hayatında hiç gitmediği yere gince, orayı sanki daha önce görmüş gibi, orada daha önce yaşamış gibi bir hisse kapılması, Reenkarnasyonun varlığına delil olarak sunuluyor. Ben Ankara'da

doğdum, Bağdat'a gittim babamın mesleği vesilesiyle, oradan geldim tekrar İstanbul'a, oradan İngiltere'ye, oradan İzmir'e; ama, gittiğim yerlerden hiçbirisini, daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Niçin bu insanlar olarak... Yâni Reenkarnasyon sadece içimizde üç - beş kişiye mi has, niçin hepimiz geçmiş hayatımızı hatırlamıyoruz, böyle bir şeyi hatırlamıyoruz?

İkincisi, örneğin, geçmiş hayatında bir bayan olarak, Hatice olarak yaşamış bir insanın, şimdi Ali olarak tezahür etmesi... Ve Ali, durup dururken diyor ki, ben geçmiş hayatımda Hatice idim, benim başımdan şöyle şöyle olaylar geçti ve ben, yeniden doğdum. Doğrusunu isterseniz, biz bu insanları hiç ciddiye almıyoruz, alınacak bir tarafı da yok.

Ben size desem ki, ben Bülent olarak konuşuyorum; ama, iki nesil önceki hayatımda Fatmaydım. Bu size ne kadar garip gelecekse ve bana acaip acaip bakacaksanız, bizim de bu insanlara aynı bu şekilde bakmamız gerekiyor. Yâni, bu insanların, bu söylediği şeyler, bir kere mantıkla, müspet ilimle uyuşmamaktadır. Biz, Kur'ân-ı Kerim'i, hiçbir zaman için mistik bir havaya bürütüp, efendim gizli güçler, uzaylıdır, şudur budur gibi birtakım hayat ötesi, gerçek ötesi şeylerle yorumlayamayız ve buna da hakkımız yok.

Deniyor ki, İtalya'da, falan tarihte bir çocuk, kız çocuğu erkek sesiyle, İtalyan ırkına mensup olduğu halde Fransızca konuşmuş... 1900 bilmem kaçlarda olduğu iddia edilen gerçek dışı bir vakıayı, biz niye yeniden günümüzde yaşıtıyoruz? İkincisi, bu anlatılan olayların arada râvi kopukluğu var, yani nakleden kopukluğu var. Falanın falancadan, yâni tavşanın suyunun suyu hikâyesi. Benim kulağıma bir hikâye geliyor ve ben size onu naklediyorum.

Bakın, biz İslâm'ı o kadar sağlam temeller üzerine kuruyoruz ki, Peygamberimizin hadislerini, sözlerini alırken, eğer arada bir, iki râvi düşmüşse onu rivayet eden, yâni bir nesil kopukluğu olmuşsa, biz onu hadis olarak almıyoruz. Biz buna özen gösterirken, dinimizle ilgili böyle bir hassasiyeti sergilerken, falancanın İtalya'daki filancasından nasıl bu şekil bir inanca yol açabiliriz? Bunu da tekrar mantık silsilesi içinde düşünmek lâzım.

Bir başka husus da, ergin bebek hikâyesi. Efendim, kucağınıza yeni doğmuş bir bebeği alıyorsunuz, bu bebek size öyle ergin surette geliyor ki, daha iki yaşına gelmeden okuma yazma öğreniyor, söylüyor, gazete okuyor, beş yaşına gelince öyle bir beste yapıyor ki, onun bu bestesinin eşi bugüne kadar hâlâ yapılmamış. İşte, Mozart'ı falan buna çok örnek verirler, beş yaşında, yedi yaşında beste yapmış diye. Efendim, biz bugün öyle bir çağda yaşıyoruz ki, insan hakikaten zeki ise ve yetenekleri keşfedilmişse -ki, eğitim sisteminin amacı buna yönelik olmalı, çocuğun kabiliyetleri küçük yaşta keşfedilmeli- onu, o yöne kanallandırmamız zaman, çok daha çabuk semeresini ve meyvesini alabiliriz. Yâni,bugün, çok sistemli ve tertipli bir eğitimden geçmiş ve hakikaten eğitiminin gereğini almış insanları, çocukları, bugün Lise seviyesinde dahi olsalar, ortaokul seviyesinde dahi olsalar, belki bu beceriyle üniversite imtihanını kazanmaları da mümkün olabilir. Nitekim, biz, bunlara toplumumuzda rastlıyoruz.

Ben size şunu söyleyeceğim: Mozart, bir başka hayatından bu yeteneğini getiriyor. Nedir bu ergin bebeğin hikâyesi, önceki hayatından elde ettiği beceriyi, küçük yaşta sergilemek. Peki, bizim toplumumuzda, ufacık ufacık, beş yaşında, yedi yaşında hafız olan çocuklarımız var. Kur'ân kurslarına gittiğiniz zaman, küçük çocukları görüyorsunuz. Kur'ân-ı Kerim'i ezberlemek öyle kolay iş değil. Ben, şu kadarcık bir sayfayı bile, iki sayfayı, deseniz ki şunu bir günde ezberleyeceksiniz bu bile büyük bir iş. Bu çocuklarımız, küçük yaşta, Kur'ân-ı Kerim'i hıfz ediyorlar, ezberliyorlar. Peki, bu çocukların hepsi de bu becerilerini önceki hayatlarından mı getiriyorlar?

İşte, biz bunları, hiçbir zaman için, müspet ilim çerçevesinde, müspet bakış açısıyla değerlendiremeyiz. İnsanları, gerçeklerden alıp, ötelere götürmektir bu.

Bunların bir başka misali daha. Meselâ, bir insanın, birkaç gün önce rüyasında gördüğü bir olayı yaşaması. Bu, çeşitli defalar insanların başına gelir. Benim de başıma geldi. Ama, bu, hiçbir zaman için, benim önceki hayatımda o anı yaşadığım anlamına gelmez. Nedir o; hayatta üç - beş saniyelik bir şeydir. Rüyanızda bir mekân görmüşsünüzdür. Aynı kişilerle bir kelâm, bir sohbet, üç gün sonra bir bakmışsınız, ha ben bunu daha önce gördüm... O rüyanızda gördüğünüz şeyi bir anda yaşamamanızdır. Bu rüya ile ilgili, insanın psikolojik yapısıyla ilgili ve bugün, modern tıbbın ve ilmin de üzerine gidip çözemediği bir durumdur.

Yâni, bunlar, tabiri caizse, bizde şöyle bir sınır vardır: Aklın gelebildiği bir nokta, bir çizgi vardır; bunun üzerine aklın taşması mümkün değildir. Biz, aklımızı kullanarak her şeyi çözebileceğimizi iddia edebilir miyiz; yâni, herkeste aşağı yukarı bir akıl var, böyle bir iddia içerisinde bulunabilir miyiz? Veya, aklımızı kullanarak, şuradan çıkan frekansları gözümüzün önünde görebilir miyiz? Mümkün değil bunlar.

Dolayısıyla, bu tip uydurmalarla insanların arasında, insanların Kur'ân ve İslâm hakkındaki bilgisizliklerini kullanarak, onlardan menfaat elde ederek -bu işler, bu şekil yürümektedir- kendinizin bir yerlere gelmesini arzu etmek, bana göre İslâm'a ve Müslümana yapılabilecek en büyük hıyanettir.

Ben şimdi size desem ki, ben şu anda Allah'ı görüyorum -haşa- ve ondan bana ilham geliyor. Şurada, şu köşede, Hazret-i Hamza'yı beni dinlerken görüyorum, siz göremiyorsunuz... Bunu bana ispatlayamazsınız. Ben böyle bir iddia içerisinde olsam, bunu bana ispatlayamazsınız. Bunların, bu şekil, yâni ortaya ispatlanır bir şekilde konulamaması sebebiyledir ki, insanlar bunları kendi menfaatları ve hırsları için kullanmaktadırlar.

Bir Katılımcı – Hocam, afedersiniz, bu Sadıklar Planı dediğiniz plan nedir? Biraz açar mısınız?

Yard. Doç. A. Bülent Baloğlu – Sadıklar Planı dediğimiz şey, yüce ruhların, yâni görünmeyen ve ancak medyum vasıtasıyla haber alınabilen yüce ruh-

ların biz insanlara bildirdiği birtakım vahiyler, birtakım sözler, birtakım kelâmlar. Az önce ben size erdemlerden bahsettim, fazilet dedim, sevgi dedim, bilgi dedim. İşte, diyorum ki, insan faziletli olmalıdır, bilgili olmalıdır ve bilgiye düşman olmamalıdır ve iddia ediyorum, diyorum ki, bu bana bedensiz ruh tarafından bildirildi ve Sadıklar Planı'na kaydedildi. İşte, Sadıklar Planı dediğimiz şey, iki cilt halinde, maddeler halinde, bu tip... Kur'ân ve İncil ve hikmetli sözlerden bozulmuş, yeniden sanki bir şey ortaya konuyormuş gibi icat edilmiş bir kitaptır ve bu Sadıklar Planı, Ruhsal Tebliğler adıyla maalesef piyasaya sürülmüştür. Yâni, siz bunu satın alacaksınız, okuyacaksınız. Diyelim ki, Kur'ân tarafından, bizim tarafımızdan desteklenmiyorsanız, bizden yeterli bilgiyi alamamışsanız, bu kitabın etkisinde kalıyorsunuz ve bir müddet sonra o insanların müridi veya müridesi haline geliyorsunuz.

Dolayısıyla, bizim, bugün üzerinde durduğumuz Reenkarnasyonun yayılma vasıtaları neler, bunlar yok artık. Bunlar, hipnoz... İnsanı uyutarak pekâla bilinçaltına girebilirsiniz. Hani, itilmişle kakılmış -affınıza sığınarak söylüyorum- itilmiş hanımına paranın yerini söyletiyor, rüyasında konuşuyor, söyle bakalım parayı nereye koydun, somyanın altına... Gidiyor, somyanın altından parayı alıyor. Yâni, insanlara, rüyalarında yahut konuşma esnasında, uyku halindeyken girip onlara soru sorabilirsiniz ve ondan cevap alabilirsiniz. Ama, bu, hiçbir zaman için, sizin, olmayan, gapten birtakım şeyler aldığınız anlamına gelmez.

Yoga... Maalesef, Reenkarnasyonun baş anahtarıdır, Reenkarnasyona inançta yoga önemli bir anahtar rolündedir. Size yogayı, meditasyonu önerirler. Nedir meditasyon, yoga dediğimiz şey? Acaip bir şekilde kenetleniyorsunuz, Budha'nın heykeli vardır ya, şöyle bağdaş kuruyorsunuz. Bu şekilde düşünüyorsunuz. Düşünmek için illa bunu yapmanıza gerek yok. Hani düşünen insan figürü vardır, insan bu şekilde de düşünebilir. Acaip kılıklara girmenize de gerek yok. Meditasyon için, oturup bu şekilde bağdaş kurmanıza da gerek yok. Pekâla namaz kılarak, oruç tutarak, meditasyonunuzu, düşünmenizi geliştirebilirsiniz. Kendi ruhi, iç yapınızı kötülüklerden arındırabilirsiniz. Önce yogaya alışıyorsunuz, bir müddet sonra, Sadıklar Planından gelen telkinlerle, kendinizi birdenbire bu konularla, uzaylılarla karşı karşıya buluyorsunuz.

Televizyonda bunu o kadar sömürü vasıtası haline getiriyorsunuz ki, şöyle düşünün: Bir anne, çocuğu öleli beş yıl olmuş... Allah kimseye göstermesin. Yâni, bir annenin kalbinin, ciğerinin sökülüp atılması gibi bir hadise bu. Ben anne değilim; ama, sizler onu idrak edebiliyorsunuz. Onun hayali her an gözünüzün önünde. Yâni, onu görüyorsunuz, onu yaşıyorsunuz. Bu son derece tabiidir, doğaldır; ama, onun size görünmesi Reenkarnasyon hadisesi değildir. Sizin onun hayalini görmemiz, kesinlikle Reenkarnasyon olamaz. Ben, şu anda, annem burada olmakla birlikte, annemin hayalini, babamın hayalini, şu duvara bakarak canlandırabilirim. Allah muhafaza, onları kaybettiğim zaman, her an hatırasını yaşatabilirim gönlümde. Nereye gitsem annemi görürüm; ama, bu,

hiçbir zaman için, inanınız, ruhlar bizimle konuşuyor ve bizim aramızda yaşıyor şeklinde bir kullanıma getirilmemeli. Yâni, insanların acılarını, insanların kederleri bu şekilde bir ticaret metai haline sokulmamalı.

Bir hususu peşinen ifade etmek istiyorum. Burada bizler farklı görüşlere sahip insanlar olabiliriz. Ben bunun bilinciyle geldim buraya. Bunu öncelikle ifade etmek istiyorum. Elbette ki aramızda, anlattığımın hilafına inanan arkadaşlarımız olabilir. Saygı duyarım. Fakat, bizim görevimiz, insanlara, gel buraya bize katıl anlamında değil, ben bu şekil ifade ediyorum, izâh ediyorum, açıklıyorum. Siz de daha etraflı düşünün, biraz daha makul konuya yaklaşın ve Kur'ân'ı, doğrudan, direkt değil de, özellikle Kur'ân âyetlerinin iniş sebeplerine -hiçbir âyet boşu boşuna inmemiştir- göre inceleyerek yeniden süzgeçten geçirirseniz, sanıyorum ki, bu konuşmanın faydası daha fazla olacaktır.

Bunun için, hiçbir kimseye, ben burada doğrudan hitap ederek, senin görünüşün yanlış ve bunu değiştirmen gerekir şeklinde bir önyargıyla varmıyorum. Bu, bizim ilim anlayışımızla da bağdaşmıyor.

Kur'ân-ı Kerîm bağlamında, konunun biraz daha hafif kaldığı bana iletildi arkadaşlarımız tarafından. Cenab-ı Hak, Kur'ân-ı Kerîminde, gayet hikmetli bir şekilde, insanın bu dünyaya niçin geldiğini izâh ediyor. Diyor ki, hiçbir insan başıboş gönderilmemiştir. Yâni "... insan başıboş bırakıldığını, bu dünyaya amaçsız gönderildiğini ve sadece bu dünyadan gam almak, keyif almak, zevk almak için gönderildiğini mi hissediyor, böyle mi düşünüyor." Kesinlikle, Kur'ân-ı Kerîm'in böyle bir bakış açısı yok.

Efendim, o zaman nedir Kur'ân-ı Kerîm'in ifadesine göre insanın bu dünyaya geliş amacı? Kur'ân-ı Kerîm'e göre insanın bu dünyaya geliş amacı öncelikle kendisini tanımasıdır. Yâni, önce insanın kendisini tanıması, kendisini tanıyan insanın yaratıcısını tanımasıdır. Kendisini tanıyamamış insanların, yaratıcısını tanımakta sıkıntıya düştüklerini hepimiz müşahede ediyoruz.

Dolayısıyla, bu dünyaya, Allah'ın halifesi olarak gönderilen ve Hazret-i Adem Aleyhisselam'la başlayan bu silsilede bizler, öncelikle kendi varlığımızın farkına varacağız ve bu dünyadaki amaçlarımızı ve gayelerimizi ona göre sıralayacağız ve ona göre bu planı yürüteceğiz.

İçimizde, iş kadını olarak hizmet veren arkadaşlarımız vardır. Ben onlara şu nu sormak istiyorum: Sabah geldiniz büronuza, ilk yapacağınız şey nedir; hemen, o günün randevu defterini açmaktır. Yâni, o gün yapacağımız işleri sıraya koymaktır. Efendim, orada bu dosya, burada bu dosya, böyle, bu şekilde bir işe, bir hizmete başladığınız zaman, ticarî hayatınız çok gitmez, iş hayatınız fazla uzun sürmez. Dikkatinizi çekerse -ki, hepimizin çekiyor- iş dünyasında başarılı olan insanların muhakkak prensip sahibi olduklarını müşahede ediyoruz. Bu son derece önemli.

İkinci bir husus: Bizler, Müslüman olarak ve en son din olarak inandığımız İslâm'ın birer takipçisi, müntesibi olarak biliyoruz ve inanıyoruz ki, Müslüman-

dan başka organize bir hayatı, planlı ve sistemli hayatı, yaşantısı -aileden tutun da iş hayatına kadar, arkadaşlıktan tutun da tek başına kalana kadar, oradan tutun da yaratıcısıyla olan ilişkisine kadar- hiçbir Müslümanın, bir plansız ve düzensiz bir hayat ve yaşam içerisinde olabileceğine ihtimal ve imkân vermiyoruz. Dolayısıyla, prensipli olmak, öyle hareket etmek ve düşünmek, bize İslâm'ın başlıca hedefidir ve öğretmek istediği amaçlardan birisidir.

Bir örnek ile açıklamak istiyorum konuyu. Prensip dedik de, Sony Televizyonu, biliyorsunuz, dünyanın en meşhur markası; özellikle televizyonda ve videoda. Sony Televizyonunun sahibinin evinde televizyon olmadığını, bir haberde bir vesileyle okumuştum. Bu, geleneklerine bağlı ve prensip sahibi bir japon ve bugünkü başarısının ve işinin geldiği noktayı, az çok gözümüzün önünde yaşıyoruz. İşte bu bir prensiptir. Yoksa, efendim bu sene Sony Televizyonunuz oldu, bunun bir üst modeli çıktı, gelecek sene de bunun bir üst modeli olsun veya Panasonic onu geçmişse onunki olsun. Oradan oraya, oradan oraya -hani, kuşun daldan dala konduğu misali- konuyorsunuz, kendi amaçlarınızı ve hedeflerinizi birtakım meşgaleler uğruna veya dünya zevkleri uğruna feda ediyorsunuz.

Dolayısıyla, Kur'ân'ın hedefi, insanlara, planlı olmayı öğretmektir, düzenli olmayı öğretmektir, doğru olmayı öğretmektir, insanlara iyilik yapmayı öğretmektir ve insanın kendi kendisiyle barışık olmasını öğretmektir. Kendi kendisiyle barışık olan insan, elbette ki, çevresine önem verecek, yaratıcısına önem verecektir.

Ben, örneklerle gitmeyi seven bir insanım. İnsanları sevmek bana göre bitkiyi ve hayvanları sevmenin yolundan geçer. Bir insan, eğer sokakta kediyi gördüğü zaman tekmeliyorsa, bu insandan bir insan sevgisi ummak, topluma ve memlekete bir menfaat, bir fayda ummak beyhudedir. Bu insana ne söyleyerseniz söyleyin, isterseniz ona, en güzel Vakko'nun smokinini giydirin, bu adamın beş kuruşluk bir ahlâk yapısı yoktur. Kur'ân, yerdeki bu bitkiden, en şerefli ve Allah'ın halifesi olan insana kadar bir sıralama yapmış ve bu canlıların kendi arasındaki ilişkileri en iyi düzenleyebilen ve bunu akıyla başarıp yaratıcısını idrak eden bir canlı olarak insanı görmüştür. Öyleyse, biz buna layık olmalıyız.

Öyleyse, biz bu dünyaya başıboş gelmedik ve her insanın ancak ve ancak çalıştığı kadarı vardır kendisinde. Ben, çalışmadan oturur, akşama kadar toto kuponu doldurursam, şans oyunu oynarsam, kumarhaneye gidersem veyahut hırsızlık yaparsam, onun bunun malını çalarsam, bu bana belki üç - beş kuruşluk menfaat sağlayacaktır -her zaman sıfır tutturmazsınız, belki bir gün 7 tutturursunuz- ama, o gün 7'yi tutturuncaya kadar, zaten onun birkaç mislini, siz o kuponlara, geçmiş hayatınızda harcamışsınızdır. Bugün, adama 70 yaşında ikramiye çıkıyor 50 milyar, bana göre 50 milyarı, o gün ikramiye çıkıncaya kadar, toto kuponu, millî piyango kuponu alarak geçireceği yere, oturup biraz daha kendi işine, ailesine ve etrafına önem verseydi, çok olmasa bile mütavazı bir ka-

zançla hayatını gayet güzel bir şekilde idame ettirirdi. Bu tip insanları biz tasvip etmiyoruz; çünkü, Kur'ân-ı Kerîm'de "... insana ancak çalıştığı kadarı vardır." buyurulmaktadır.

Az önce söylediğim gibi, "efendim ben 14 yaşına kadar cahildim bir gecede alim oldum" dediğiniz zaman, bunun ilmini bize de öğretmeniz lâzım. O zaman ben, bunu okumayı bırakıp, şu okumaları, şu yazmaları çizmeleri bırakıp, bu işin rüyasını görmek için sabah akşam yatmam lâzım. İslâm, acaba böyle bir insan tipi mi istiyor? Bunu gayet iyi müşahede etmek lâzım, düşünmek lâzım.

Yine devamında, insanın geldiği bu çizgide, Cenab-ı Hak insana bir anahatar daha veriyor. O nedir "ve men yağmel misgale zerratin kayran yerah, ve men yağmel misgale zerratin şerran yerah." Kim ki, zerre miktarı hayır işler, onun karşılığını bulacak, kimki zerre miktar kötülük yaparsa onun karşılığını bulacaktır." Allah bunu vaat ediyor. Hiç kimse karşılıksız bırakılmayacaktır. Yâni, sokak ortasındaki bir tuğlayı, taşı alıp kenara koymanız veya insanların ayaklarına dolaşmayacak bir yere kaldırmamızın dahi karşılığını göreceksiniz.

Dinimiz, böyle bir yücelik, böyle bir imkân önümüze sermişken ve elimizde Kur'ân gibi bir ahantar, bir rehber dururken ve yine, hayatıyla ve yaşadıklarıyla bize timsal olmuş bir insan, Hazret-i Muhammed varken ve geçmiş peygamberlerin örnekleri, numuneleri varken, biz o zaman ne diye başka kitaplar, ne diye başka insanlar arayalım.

Bakın, Kur'ân-ı Kerîm'de, 500'e yakın, hattâ 500'den fazla tefekkür âyeti vardır; yâni insanları düşünmeye iten âyetler vardır. Bu, kesinlikle meditasyon ve yoga anlamında değil. Yâni, yoga yapar adam; ama, yogayı yaptığı zaman Kur'ân'dan bir şeyler fısıldamaz. Buda'nın öğretisine göre duasını yapar, sihirli sözleri söyler ve ondan sonra düşüncelerine dalar. Saatlerce... Kur'ân ve İslâm, hiçbir zaman, insanların, bu şekil, kendileri için bencil, sadece kendilerini kurtarmak için saatlerce düşüncelere dalmasını ve dünyadan el etek çekmesini istemiyor. Bu ne demek? Şimdi ben, takva sahibi, çok Müslüman bir insanım, Hac'ca gidiyorum, Hac'ca gittiğim yetmiyor, Umre'ye gidiyorum. Umre'ye gittiğim yetmiyor, ertesi sene bir daha gidiyorum. Geldim, namazlarım beşken ona çıkardım. Allah fazla ibâdeti kimseye yasaklamıyor, herkes ibâdet edebilir. Ama, eğer bu ibâdetler, sizi, ailenizden, sizi toplumunuzdan tecrit ediyor ve sizi kendine yontan bencil bir Müslüman haline getiriyorsa ve kıldığınız o namazların, yaptığınız o zikirlerin bir faydasını, bir karşılığını şu dünyada insanlara bir iyilik olarak sunmuyorsanız, sunamıyorsanız, benim nazarımda ve inanıyorum ki Allah nazarında, hiçbir değeri yoktur. Bunu açıkça ifade etmek istiyorum.

Bana göre, 5 bin defa Yasin okumak, 10 bin defa Tebareke okumak, hiçbir şey ifade etmiyor. Yâni, ben şimdi sizi temin ediyorum, Kur'ân-ı kerim'i hızlı okuyan bir insan olarak, 5 bin defa Yasin okumaya kalksam, herhalde bu benim iki ayımı, üç ayımı alması lâzım. İnsan ömrü o kadar uzun değil. Siz, 5 bin defa Yasin okuyunca, diyorsunuz ki "bana bu kitap yazdırıldı." Nereden geldiği,

nasıl geldiği belli olmayan birtakım doldurma, şişirme bilgilerle bana bu kitap yazdırıldı diyorsunuz. Ben niye bu kitabı, bu şekil yazamıyorum? Ve ben, korkarım, 5 bin defa Yasin okuyunca bu kitabı yazdınız, Allah muhafaza 20 bin defa okusanız, herhalde "ben Kur'ân yazdım" diye karşıma çıkacaksınız. Bunun boyutu buraya kadar gelir.

Allah, insanlara, önce kendilerini tanımalarını, kendini tanıyan insanın zaten çevresine ve etrafına -başta ailesi olmak üzere- faydalı bir insan olacağına, topluma ve memlekete faydalı bir insan olacağına zemin açıyor. Zaten, ibâdetinde olan, topluma faydalı olan, her gün, her anını ibâdet ediyormuşçasına, arkadaşına, dostuna, memleketine hizmet için geçiren insanların, bu faaliyetlerinin ibâdet değerinde olduğunu bana fısıldayan Cenab-ı Allah, öyleyse, beni, boş çevirmeyecektir ve benim bu şekil davranmamdan, elbette ki hoşnut olacaktır.

Dolayısıyla, tekrar dönüyorum esas konumuza. Konumuz Reenkarnasyon olduğu için, biz... Ne deniyor: "Bir insanın, bu dünya hayatında ruhunun kemale ermesi, olgunlaşması mümkün değil. Evet, defalarca gelmesi lâzım. Bu gelme, ne zaman olur, nasıl olur bunu bilemeyiz; ama, insan, burada yaptıklarının karşılığını, bu vesileler, yâni aradan çekilmeler, yok olmalar anında görecektir. En sonunda, bir an önce Yüce Allah'ın ezeli ruhuna kavuşmak için, tekâmülünü tamamlayıp gidecektir!.. Bakın, Kur'ân-ı Kerim'de, açık âhiret âyetleri var. Cenab-ı Hak diyor ki: "Benim terazim şaşmayacaktır." Cenab-ı Hak diyor ki: "O gün kıyamet kesinlikle kopacaktır." Ve Peygamberimiz bu mealde diyor ki: -İslâm Dininin inceliğini anlatmak için söylüyorum, onun Peygamberinin inceliğini anlatmak için söylüyorum- "Kıyamet gününün kopacağını anlasanız dahi, kıyamet kopuyor dahi olsa, elinizdeki ağaç fidanını yere dikin." İşte bu, sizin için bir fayda, bir menfaat temin eder.

İnsanın her anının, her saniyesinin boşa geçmemesini bize ısrarla öğütleyen Kur'ân ve dünya hayatının çok kısa bir ömürden ibaret olduğunu ve bu ömrü değerlendirmek için insanların elinden gelen gayreti göstermesi gerektiğini ısrarla vurgulayan Kur'ân'a rağmen, şayet ben, tekâmül edebilmek için, birazını şimdi yaptım, birazını da sonradan geldiğimde yaparım diye, bugünün işini yarına ertelersem, bu İslâmî bir inanç olmayacaktır. Reenkarnasyon inancıyla, Kur'ân'ın yeniden dirilme, yâni âhiret için yeniden dirilme, hesap verme için yeniden dirilme âyetlerini bir zemine oturtamayacağınız gibi, âhiret gününü ve Allah'ın insanı bu dünyada çok çalışmaya teşvik etmesi için sarf ettiği, buyurduğu âyetleri de, bir zemine oturtamazsınız.

Dolayısıyla, şu kısacık insan ömründe, insan, az önceki peygamber misalinde olduğu gibi, elinden gelen iyiliği ve gayreti sarf etmeli ve dünya hayatının, yalnız ve yalnızca şu içinde bulunduğumuz ve yaşadığımız andan ibaret olduğunu bilmenin bilinci ve inancı içerisinde, Rabbimize elimizden geldiğince iyi bir kul olmak için, azamî gayreti sarf etmelidir ki, müslüman, bugünün işini yarına ertelemeyen insandır. Eğer bugünün işini yarına erteliyorsa, bu Müslüman,

Allah katında yine Müslümandır; ama, makbul bir Müslüman değildir. Öyleyse, makbul Müslüman olmanın şartı, Allah'ın sözlerini ve kelâmını ve O'nun Peygamberinin hayatını bir numune bir örnek olarak alıp, yaşama ve yaşatmaktan geçmektedir.

Bakınız, biz Müslümanlar olarak, hiçbir inanca, şu veya bu şekilde kesin ifadelerle "sizler bizim dışımızdasınız, siz yandınız, kül oldunuz, bittiniz" demiyoruz. Biz, kiliseye de gideriz, ibâdet ederiz; yâni, bizim için dünyanın her yeri, her toprağı bir ibâdet mekânıdır. Bizim ibâdet için yalnızca camiye gitmemize gerek yok. İşte, bayanlarımız orada ibâdet etti, ben içeride ibâdet ettim. Burası bir kilise olsaydı, kilisede dahi, bir köşede ben ibâdetimi yapardım. Ama, o kilisede ibâdetini yapan Hristiyan'a da, yine saygı duyardım.

Hazret-i Muhammed'in örneğini yaşatan en büyük kumandanlardan Fatih Sultan Mehmet'in, İstanbul'u fethettiğı anda yaptığı davranış, hepimize zannediyorum az çok İslâm şuurunun nasıl bir seviyede olduğunu göstermektedir. Fatih, İstanbul'u fethedip Ayasofya'ya girdiğı zaman, halk ve onun önünde papazlar olmak üzere, yerlere eğiliyorlar, kapanıyorlar ve ağlamaya başlıyorlar, bizim halimiz ne olacak, artık biz bittik, yandık diye. Fatih'in tavrı aynen şu: "Ayağa kalkın, ben, Fatih olarak sizin başınızda kaldığım sürece, Yahudi tebamı havra'da, Hristiyan tebamı kilise'de ve Müslüman tebamı camide görmek isterim ve ben hayatta olduğum sürece hiçbir şeyinize zarar gelmiyecek." İşte, biz, böyle bir ecdadın torunlarıyız.

Yâni, İslâm'ı iyi anladığımız zaman, o inanca, bu kişiye, bu kitaba, bu ideolojiye gitmemize gerek yok. Kur'ân-ı Kerîm'i, 1400 yıl öncesinin insanına indirilmiş bir kitap olarak değerlendirmek ve o şekilde görmek ve telaffuz etmek, bir insanın dünyada yapabileceğı en son şeydir. O insanlara, hayatı boyunca inkâr etmiş insanlara bakıyorsunuz, ölürlen bile yine dinî törenle gömülüyor ve belki son sözünde Allah diyor, şehadet getiriyor. Artık, onun ne derecede kabul olacağını, Cenab-ı Hakk'ın kendisi takdir eder.

Dolayısıyla, bizler, elbetteki bu hayatımızda yaratıcımıza kavuşmak için sabbırsızlanıyoruz. Biz biliyoruz ki, ebedi olan öbür dünyadır, âhirettir, cennet hayatıdır. İnanan mümin için, cennet hayatı ebedidir; ama, inanmayan insan için de cehennem hayatı ebedidir. Dolayısıyla, biz, inanan olduğumuz zaman, inanan bir mümin olduğumuz zaman, bu dünyanın o meşgaleleri bizi pek sıkıkmakta, pek de yormamaktadır. Çünkü, yaptığımız ibâdet ve Allah'a yaklaşmamız, bizi rahatlatmakta, bizi ferahlatmaktadır. Bir endişeye kapılmıyoruz ve biliyoruz ki, yaratıcımız bize akıl verdi, fikir verdi, kendi icraatımızı, kendi fiilimizi dökelim diye bize el kol verdi, düşünce verdi, akıl verdi. Biz, bu nimetleri kullanmazsak, o zaman yapacağımız başka bir şey yoktur.

Darbimesel gibi olacak; ama, İslâm tarihinden bir örnek verip, tekrar sizin sorularınıza geçmek istiyorum. İmam-ı Azam Ebu Hanife, biliyorsunuz bizim amelde imamımız, fıkhen, hukuken takip ettiğimiz imamımızdır, tarihte yaşa-

mış büyük zatlardan bir tanesidir. Bir gün, daha genç yaşında, vaaz kürsüsünde vaaz ediyor ve cemaatten birisi diyor ki: "Sen, iyi güzel konuşuyorsun da, söyle bakalım senin Allah'ın şu anda ne yapıyor?" Daha doğrusu, İmam-ı Azam Ebu Hanife kendisi aşağıda, bu konuşan adam, Allah'ın aleyhine atıyor. Ben burada bir takdim tehir yaptım. Oradan "Bana söyleyebilir misiniz, Allahınız şu an ne yapıyor?" Kürsüden böyle bağıırıyor. İmam-ı Azam çok parlak bir talebe. Söz istiyor, bir şey söyleyebilir miyim diyor. Söyle... "Ama, sizin oraya oturmam lâzım..." Buyur, ben ineyim, sen çık diyor. Çıkıyor, "Allah, şu anda, senin gibi bir ahmağı kürsüden indirdi, benim gibi bir talebeyi çıkardı." diyor. İşte, bakın, Allah ne yapıyor diye sorduğunuz zaman, bu insanlara sorulacak ve söylenecek çok şey yok. Bizim, bu insanların kulağından çekip, afedersiniz, gel arkadaşım, tesbih çek, namaz kıl diyecek halimiz de yok. Biz biliyoruz ki, her koyun kendi bacağından asılır. Nasıl ki, can ciğer olmama rağmen, benim annem benim vebalimi ve günahımı taşımayacaksa, benim eşim de, benim vebalimi ve günahımı taşımayacaktır. Çünkü, o gün, o kıyamet günü ve azap günü öyle bir gün olacak ki, öyle dehşetli bir an olacaktır ki, ananın ve babanın evladından koptuğu, kendi derdine düştüğü bir an olacaktır. Ama, inanan, kendini ferah tutan ve hayırlı işler işleyen, yâni iyilikle her anını, her gününü dolu dolu yaşamaya çalışan insan için, o an, o kadar dehşetli olsa bile, ona pek sıkıntı vermeyecektir.

Teşekkür ediyorum.

Şimdi sorularınıza geçebiliriz.

SORULAR VE CEVAPLAR

Soru – Efendim, medyumları vasıtasıyla yüce âlemden bilgiler aldıklarını söyleyen dernekler var. Bakıyorsunuz, medyumlarına, tahsil seviyesi, orta veya ortanın altında. Gelen bilgilere bakıyorsunuz, gayet güzel bilgiler. Bunlar, bu bilgileri burada almıyorlarsa, bu medyum nasıl uydurur bunu? Çünkü, celselerde, medyumun söylediği sözler teybe kaydediliyor ve hemen kaleme alınıyor. Belli, bunu medyum söylemiş; ama, bu bilgi nereden geliyor?

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Teşekkür ederim sorunuz için.

Bunu iki türlü açıklayabilirim:

1. Piyasada, her işin işi yapan adamı olduğu gibi, her işin piyasasını götüren adamı olduğu gibi, bu işin de piyasayı götüren adamı var. Az önce söyledim.

Ama, siz diyorsunuz ki, bununla hiç alakası olmayan, ama doğrudan, o an için bir şeyler söyleyen ve hakikaten geçmişte olmuş bitmiş şeyleri haber veren insanlar bunlar.

Biz biliyoruz ki, Kur'ân-ı Kerîm'in bize haber verdiğine göre, bir de biz görmesek de bu âlemde bizimle birlikte yaşayan, varlığından haberdar olduğumuz melekler var, cinler var ve şeytanlar var. Kur'ân-ı Kerîm'in son iki sûresi, Felak ve Nas Sûreleri, gayet güzel bir şekilde bu durumu açığa koyuyor, ortaya koyuyor. Diyor ki: "Allahım, kötü insanların ve kötü cinlerin şerrinden sana sığınırım, vesveselerinden sana sığınırım." Bu şer ve vesvese, maddî olabilir manevî olabilir. Diyelim ki, ben, size maddî bir kötülük yapabilirim, ne yapabilirim, cebimden şu kalemi çıkarırım, orada birisinin kafasına atarım. Bu bir maddî kötülüktür ve bu hareket benim cin fikirli olduğumu veyahut kötü fikirli, kötü düşünceli olduğumu, insanlara değer vermeyen ve onları kendisinden aşağı gören bir yapıda olduğumu ortaya koyar. Hepsinden önemlisi, topluma saygısızlıktır.

2. Bu dünyada "Ben, insanları ve cinleri, bana ibâdet etsinler, bana kulluk etsinler..." Bu ibâdeti, illa, namaz, oruç vesaire anlamında almayın. Az önce söyledim, bir fidanı dikmeniz dahi bir ibâdetdir. Bu anlamda, Cenab-ı Hak, insanları ve cinleri yarattığını buyuruyor. Öyleyse, bizim gözümüzle idrak edemediğimiz, hızlı hareket eden, gözümüzün görmediği birtakım varlıklar da var ve bunlar bizim kardeşlerimizdir. Yâni, iman edenleri ile bizim iman edenlerimiz kardeşlerdir. İman etmeyenleri ile bizim iman etmeyenlerimiz de yoldaştır. Yolları aynıdır, belirlenmiştir, çizilmiştir. Bu bağlamda, medyum olduğunu iddia edip de, kendisinin geçmişten haber verdiğini iddia eden insanlara fısıldanan şeyler, işte bu cinlerin, bu kötü, inançsız cinlerin marifetidir.

Bu insan, nasıl başlıyor?.. Bakın, bunun başlama süreci de şöyledir: Ruh çağırıyorsunuz, cin çağırıyorsunuz, diyorsunuz ki, ben falan cini çağırıp istediğimi yaptıracağım, istediğimi yaptırtacağım. Çağırıyorsunuz, bir müddet sonra, siz bu işlere kendinizi vere vere, amacınız olan şeylerden, amacınız olmayan şeylere saptıkça, ruh dengeniz bozuluyor, yapınız bozuluyor, insanlarla olan ilişkileriniz bozuluyor, aile hayatınız sarsılıyor, karı koca ilişkileriniz sarsılıyor, her şeyiniz sarsılıyor. Bir müddet sonra, onları hükmüm altına alacağım derken, onların hükmü altına giriyorsunuz.

İşte, burada, Kur'ân-ı Kerîm'deki o cinlerin ve o kötü insanların şerrinden Allah'a sığınmaktan kasıt budur. Medyum, o medyum dediğimiz insanlar, bu cinlerin oyununa gelen ve kendisini sanki toplumda olağanüstü varlıklarmış gibi, sanki çok öte dünyalardan haber getiren insanlarmış gibi bir havaya giren kişilerdir. Bu insanlara ben şunu söylüyorum: Buradan söylüyorum belki gidebilir. Medyum Memiş, Medyum Keto veya bir başkası, tanınmamış birisi, kelin merhemi olsa, önce kendi başına sürermiş misali, bana tutsun da, Merkez Bankasının milyarlarını bir anda getirsin buraya veya kendisi, cinleri vasıtasıyla oradan çeksin çeksin harcasın. Ama, ona gerek yok, ben giderim, siz gidersiniz,

bende şöyle bir hastalık var, bende bu var, bana bu geliyor, bana bu gidiyor... Evet, sana gelen gideni ben hallederim, ver bakalım 20 milyon, 30 milyon, seansına göre. Oh, çok temiz, çok rahat kazanç. Devlete vergi vermeden idare edersiniz.

Soru – Falcılık anlamında değil. Medyum, günümüzün koşullarına uygun bir biçimde, insanlığın yararına ve hayrına, bugünkü koşullar içinde uygulayabilecekleri birtakım bilgilerin ... bahsediliyor. Falcılık değil, medyum...

Soru – Hocam, arkadaşımızın ifade ettiği anlamdaki medyumluk, falcılık anlamını taşıyor. Günümüzün koşullarına uygun birtakım bilgilerin geldiği ifade ediliyor ve bu konuda, kitaplar... Örneğin, Refet Kayserilioglu'nun, "Bizim Celselerimiz" isimli kitabında, gerçekten, insanlığın hayrına ve yararına değerli bilgiler var ve açıklamaları da var. Bu konuyla ilgili bilgi rica ediyoruz.

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Öncelikle şunu ifade edeyim ki: Hiçbir zaman için, Allah ile kul arasında bir aracı yoktur. Yâni, ben dua ettiğim zaman, bu duamı, doğrudan Allah'a yaparım. Allah'tan yardım istediğim zaman, Allah'tan yardım isterim. Bir medyuma, bir cinci hocaya veya bir muskacıya gitmeme gerek yok.

Bakın, sözlerimin en başında dedim ki, eğer içimizde, toplumumuzda, günümüzde medyum veya falcılara inanan kişiler varsa, onların vebali bizimdir; biz, ilâhiyatçılarındır, biz din adamlarıdır, biz ilim adamlarıdır. Kur'ân-ı anlamak, yorumlamak ve aktarmak görevi benim; ama, sizin aynı anlamda, anlamak, aktarmak ve yorumlamak göreviniz yok. Yâni, bunu aynı seviyede yapamayız, buna öncelikle bir arkaplan, bir eğitim, bir altyapı, bir formasyon isteyen şeylerdir. Ben nasıl ki burada -az önce bir diş hekimi bayan arkadaşım ile tanıştım- haydi ben dişçiliği yaparım, gel buraya otur, senin dişini çekeyim, şu çürük dişini halledeyim diyemezsem, bir medyum da gelip bana, efendim bu şifalıdır, bunu ben söylüyorum, ilham aldım, bunu siz uygulayın şeklinde, gelip, benim sahama girip bunu istismar edemez. Çünkü, değerli arkadaşlarım, tarih boyunca insanların en kolay istismar ettikleri ve edildikleri husus, din noktası olmuştur.

Din, bu kadar istismara açık bir vakıa, bir olayken, bu insanların bize haber getirmeleri ve götürmeleri söz konusu değildir. Eğer, iyi şeylere inanan, bunları tatbik etmek isteyen insanlarımız varsa lütfen Kur'ân-ı Kerîm'i açıp, onu okumaya ve anlamaya çalışsınlar. Bizim bu haleti ruhiyemiz, Kur'ân-ı Kerîm'i, yatak odasında yatağının başucuna asan ve onu süslü, dantelli kap içerisinde tutan, muhafaza eden insandan hiçbir farkımız olmayacaktır.

Sizi yine temin ediyorum, bir kere bu çarka girdikten sonra, kendinize olan güveninizi yitirirsiniz. Kendi emeğinizi heba edersiniz, günlerinizi o insanların meclislerinde geçirirsiniz; ne bana faydanız olur, ne şu memlekete, ne şu topluma faydanız olur.

Bu memleket, inim inim inliyor, enflasyon var, ekonomik problemler, vesa-ire var. Niye bu insanlar hep, ilhamlarını böyle insanların çok kolay istismar edilebilecekleri cin noktai nazarında buluyorlar da, şöyle bir ekonomik çözüm, bir ilaç, bir çare getirip de, şunu aşılamıyorlar, biz de onları tatbik etsek... Çünkü, arkadaşlarım, şunu söyleyeyim: Ben, 500 sayfalık bir tıp kitabı yazdığımı iddia etsem, beni ertesi gün Bakırköy'e kapatırlar. Ama, ben 500 sayfalık, ilham alarak, bir din kitabı yazdığımı iddia etsem, bu işin masum insanları tarafından belki baştacı edilirim ve çok kolay bu insanları kullanırım ve hiç kimse beni tutup Bakırköy'e de kapatmaz.

Nasıl ki, biz, önümüzde Kur'ân varken, önümüzde Peygamber örneği varken, o veya şu, medyum veya Reenkarnasyon veyahut falan aracı, filan tefeci gibi birtakım araçlara ve araçlara fırsat vermemek durumundaysak, o zaman aklımızı kendi kontrolümüz, kendi mekanizmamız altına almak durumundayız. Yoksa, eğer, akıllarımız ve vicdanlarımız başka insanlar tarafından kontrol edilirse, bu kullanılmanın mezara kadar sonu gelmeyecektir ve Allah, insana verdiği en değerli emanet olan, hikmet olan, araç olan akıldan, onu kullanmadığı için, o kişiyi mesul tutacaktır. Bunu da açıklıkla ifade ediyorum.

Soru – Efendim, benimki Reenkarnasyonla ilgili değil, ruhlarla ilgili. Yanlış anlamadıysam, bir noktadan itibaren ruhlar var oldu ve sonsuza kadar var olacak ve sayıları değişmeyecek dediniz.

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Tabii bu, Reenkarnasyon inancını savunan insanlara göre; yâni, bana göre değil. Reenkarnasyonu savunan insana göre sayılı ruh vardır; ama, bu sayılı ruhu iddia eden insanlar... En basit şeyini söyledim, daha ileri gitmek istemiyorum. Bu dünyadaki nüfus artışını hiçbir şeyle izâh edemezler.

Yâni, düşünebiliyor musunuz; Reenkarnasyona inandığınız zaman öyle bir haleti ruhiye içerisine gireceksiniz ki, ergin bebek dediğim hadisede, kucağına gelen o taze bebeğinizin, yavrunuzun bir geçmiş hayatta canı, hırsız, ahlâksız veya afedersiniz, bir başka alt tiksindirici meslekten olduğunu düşündüğünüz zaman, o bebeğe olan sevginiz belki sarsılacaktır. İslâm bunu kesinlikle nehyeder ve bundan insanları uzak tutar. Bize göre bebek masumdur, temizdir ve İslâm fıtratı üzere doğar. Ne demek İslâm fıtratı üzere doğar; yâni, bir insan, kendisine makul ölçülerde İslâm Dini anlatıldığı zaman, İslâm'ın güzellikleri, tazelikleri, yeşillikleri anlatıldığı zaman, onu kendisi de biraz düşündüğü zaman kabul edebilecek kapasitede ve seviyededir. İşte, insanın İslâm'ın fıtratı üzerine yaratılması bu demektir.

Soru – Yâni, Kitabımıza göre, İslâmiyete göre, her kişinin bir ruhu vardır, her bedeninin bir ruhu vardır ve bedenle birlikte, ruh da, öbür âleme gider.

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Efendim, bizim inancımıza göre, bizim ruhlarımız ezeli ruhtan bize intikal eder. Nedir o ezeli ruh; yâni, Allah'ın kendi ruhundan bize üflemesidir, bize can vermesidir.

Diyelim ki, şu mikrofonun, benim buradan konuşmamı size aksettiren mekanizması, elektriği, cereyanı, bu makinanın ruhudur. Bakın, bunu bu şekilde anlamak lâzım. Benim elimi kaldırmam, benim düşünmem, benim hareket etmemi sağlayan, işte bu canlı ruhtur. Yoksa, bedenın kendisi... Allah gecinden versin insan ruhunu teslim ettiğı anda, görüyoruz ki, bir et yığınının, bir kemik yığınının başka bir şey ifade etmiyor. İşte bu beden, benim bedenim, benim ruhumla kaim olacaktır. Allah bana kendi ruhundan bir can üflemiştir, bir nefes üflemiştir ve ben, Allah'a kavuşmayı, onda kaybolma anlamında değil, onun katına ulaşma; kendi ruhumla, kendi bedenimle ve bu halimle... Yâni, Bülent olarak ona ulaşacağım. Yoksa, bunu, aksi şekilde düşündüğünüz zaman, diyelim ki, ben hayatımda, on kere, yüz kere enkarne olmuşum; Ahmet mi gideceğim, Fatma mı gideceğim, Ayşe mi gideceğim, karışımıları mı gideceğim, sarı lacivert mi gideceğim, yeşil beyaz mı gideceğim; onu bir türlü şey yapamam... Onun için, bunu, Kur'ân-ı Kerim'in, âhıret, hesap ve mizan, cennet ve cehennem olgularıyla çelişen bu inancı, Kitabımızın ve Peygamberimizin kabul etmesi mümkün değil.

Çareyi söylüyorum, çare bende değil, çare Kur'ân'da. Kur'ân'ın ilk emri de zaten "oku" olmuştur. Yâni siz, okumadan rüyaya yatıyorsunuz ve bir sabah âlim kalkıyorsunuz. Bunu Kur'ân teslim eder mi, böyle bir şeyi kabul eder mi?! Bunu, mantık kabul eder mi?!

Yeri geldi, benim hep kardeşlerime tavsiyem şöyle olmuştur: Oturuyorsunuz, Kur'ân-ı Kerim'i hatmediyorsunuz, baştan sona okuyorsunuz, bir hafta sonra bitiriyorsunuz, tekrar başlıyorsunuz, düz bir şekilde Arapçasından okuyorsunuz. Ama, bu hiçbir şey ifade etmiyor; çünkü, Arapça'nın A'sını bilmediğimiz için, Kur'ân-ı Kerim'in bize hiçbir şey vermediğini, yâni onun hayatımıza yansımadığını görüyoruz.

Gittiğim yerlerde, benim hep tavsiyem şu olmuştur: Lütfen, şu Kur'ân-ı Kerim'i, bir kere de, Allah rızası için Türkçesini... Allah ne dedi; yâni, kadına ne dedi, erkeğe ne dedi, topluma, insanlara ne dedi?.. Bir kere de, şöyle bir anlamını anlayarak okusak, zannediyorum onun pırıltıları, hayatımıza ve davranışlarımıza yansıyacaktır.

Size bir anektodumu anlatmak istiyorum. Bir hususu ifade etmek istiyorum; bakın, Kur'ân, insanların hayatına yansımadığı zaman ne oluyor? Kur'ân, insanların hayatına yansımadığı zaman, insanların hep kötülüklerini araştırıyorsunuz, bir hatasını yakaladığınız zaman tepesine biniyorsunuz. Halbuki, Kur'ân, insanlara karşı hoşgörülü olmayı, affedici olmayı öğütüyor.

Efendim ben bu muhite yabancı değilim, şurada İzmir Caddesini bilen arkadaşlarım vardır. Eskiden Amerikan Pazarı vardı orada. Amerikan Pazarının

altında, hemen orada bir Liman Lokantası vardı eskiden. Benim cemaatimdi. Onun yanında, Halil Bey Pasajı var. Onun altında bir camide ben beş yıl süresince imamlık yaptım. İlahiyat fakültesi yıllarında. Bu muhiti çok iyi tanıyorum. Son derece kültürlü ve iyi halli bir muhite hitap eden bir yerde benim camim. Bir arkadaşım da, şurada, Tarım Bakanlığının orada Tarım Vakıf Camii vardır, orada imamlık yapıyor. Bir gün bana geldi, şöyle bir olay anlattı: "Bugün arkamda namaz kılan, uzun zamandır, senelerdir arkamda namaz kılan adamın bir tanesi geldi, bana dedi ki, Hocam sizi altı aydır takip ediyorum, acaba bu adam namazdan çıkınca nereye gidiyor diye. Çok şükür, siz hiçbir kötü yere gitmediniz." Yâni, arkadaş diyor ki, o an için beynimden kaynar sular döküldü. Bir hoş olmuşum. Adamı öyle bir huzurumdan kovdum ki, bir daha camime uğramadı. Onlardan kaçan, tabii bizim camiye geliyor. Bu tip insanlar, hemen imamın arkasında saf tutmasına, cebinden tesbihi eksik etmemesine, dilinden Kelime-i Tevhid'i düşürmemesine rağmen, insanların yine de eksikliğini arayan insanlardır, kusurunu arayan insanlardır. İşte bu insanlara, yüzünden okumak, Arapça'sından okumak hiçbir şey ifade etmiyor. Ben inanıyorum ki, ve hepimiz canı gönülden inanıyoruz. Biz, bu Kur'an-ı gerçek anlamda, mealinden, Türkçesinden okuduğumuz zaman, onun tılsımına kapılacağız ve başka hiçbir kapiya gitmemize gerek yoktur. Ne Reenkarnasyoncuya, ne ruhlar kitabına, ne Sadıklar Planına, ne mehdiye, ne medyuma, ne şuna ne buna. Allah bizi çağırıyor, Allah bizi, doğrudan, sen olarak, ben olarak çağırıyor. Medyum olarak, şu olarak, bu olarak değil. Ne işin var senin Allah'la benim aramda? Biz Hristiyan mıyız, aramıza papaz girsin, rahip girsin? Bir imamın, bir müftünün, bir Diyanet İşleri Reisinin, benim Allah'la arama girmeye haddi olmadığı halde, sen nasıl gelip medyum olarak benim hayatıma girersin, beni yönlendirmeye çalışırsın, bana telkin edersin. Benim Kitabım olduğu sürece ve ben bunu okuduğum sürece sen beni kandıramazsın...

Burada, şu hususu özellikle vermek istiyorum: Bizim hitabımız, sizler olduğu kadar genç nesiledir. Ben, her zaman eleştirmişimdir; camiye gelen cemaatime de şunu söyledim: Amca, iyi güzel geliyorsun da, bir gün oğlunu, cuma namazına, şu hoca ne diyor diye dinlemeye getirdin mi? Bir gün kolundan tutup, haydi oğlum gel camiye gidelim dedin mi? İnanın değerli kardeşlerim, bir gün adamın bir tanesi iki gözü iki çeşme geldi. "Hocam ben mahvoldum..." Ne oldu?... "Benim oğlumu Yehova Şahitleri kandırmış ve benim oğlum, şu anda onların elinde, ben kahroldum, ben mahvoldum, ben ne yapacağım?" Amca, bir gün onu elinden tutup getirdin mi? Bir gün o çocuğuna, ezan okunuyor, bak oğlum bu bizim ezanımız dedin mi? Bir gün oğluna, bizden de yukarıda Allah var oğlum dedin mi? Demediysen amcacığım, hiç ağlama, hiç sızlanma. Ona başkaları fısıldadı ve o çocuklar, maalesef, bugün oradadır.

İşte, bizim kendimizi düşündüğümüz kadar, canımızdan, ciğerimizden çok sevdiğimiz çocuklarımızı da düşünmemiz lâzım. Nasıl ki bir tehlike anında on-

ların üzerine kapanıyorsak, bir Yehova Şahidinin, bir Reenkarnasyoncunun, bir başkasının, bir medyumun, bir muskacının, bir cincinin, bir tılsımcının vesairenin tasallutundan çocuklarımızı korumamız lâzım. Yoksa, Mehmet Akif'in dediği gibi "bu dine biz sahip çıkmazsak, hiç kimse sahip çıkmayacak."

Onun için, vakit çok geç değil. Bizler, bir an önce, kendimize, benliğimize, özümüze, kitabımıza ve Allahımıza yönelmeliyiz ki... İnanıyorum ve tekrar söylüyorum, yöneldiğimiz zaman, hiçbir ideoloji, şu bu, benim Allah'la arama giremeyecektir ve İslâm'ın saf dediğimiz, temiz dediğimiz, fitrî dediğimiz inanç sistemi budur.

Diyor ki Allah: "Sen bana bir adım atarsan, ben iki adım atarım. Sen bana yürüyerek gelersen, ben sana koşarak gelirim." Böyle diyen bir yaratıcıya, biz, sen orada dur, bu medyum ne diyor ben onu dinleyeyim, eğer işime gelirse sana da gelirim diyebiliyor muyuz veya böyle bir cesareti, cüreti gösteriyorsak, artık ne Kur'ân'ın, ne Allah'ın, ne de bir başkasının bizim için yapabileceği bir şey yoktur. Çünkü, bu insanlar bizi bir kere tuzağına düşürdüğünde, artık onların oynacağı olacaktır.

Burada, bu açıdan, tekrar vurguluyorum ki, ne o kapı, ne bu kapı; kapı, İslâmî kapıdır, İslâm'ın yoludur.

Soru – Kur'ân bir yol göstereci kitap, bize doğruyu, bize düzgünü öğreten bir Kitap, buradan öğreneceğiz her şeyi. Her okumamız gerektiğinde, benim şu an içimden geldi veya 15 dakika sonra içimden geldi, ben mutlaka, her seferinde başımı örtmek, mutlak her seferinde gusûl abdesti veya küçük abdesti de alarak, başımızı örterek, belli pozisyonlara girerek mi okuyabiliriz; yoksa, ben bunu içimden geldiği gibi okuyabilir miyim?

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Efendim, bizler, necip bir ecdadın torunlarıyız; ki, bizim ecdadımız, biliyorsunuz... Osman Gazi'nin dedesi, Osman Gazi'ye misafir olarak geliyor ve o gün, odasında Kur'ân-ı Kerîm'in asılı olduğunu görünce, ayaklarını uzatıp yatmaktan imtina ediyor ve sabaha kadar oturuyor, sabaha kadar, diz üstünde, o odada oturuyor. Bizler, başının üzerinde Kur'ân'ı tac etmiş bir milletin ahfadıyız. Bizim anlayışımız, bir Arap'ın, bir Endonezyalının, bir Pakistanlının, bir şunun, bir Amerikalının İslâm anlayışından farklıdır. Bu bizim hamurumuzla, bu bizim kültürümüzle yoğrulmuştur. Biz, Arabın yaptığı gibi, camie gittiğimiz zaman, uykumuz geldiğinde başımızın altına Kur'ân-ı Kerîm'i koyup yatamayız. Biz bunu yapamayız. Biz, Kur'ân-ı Kerîm'i, normal bir kitap gibi oraya buraya atamayız. Ama, bakın, Kur'ân-ı Kerîm: "O'na ancak temiz olanlar dokunabilir." Bu temizliği, daha ziyade maddî anlamda anlamak mümkünse de, manevî anlamda da anlamak mümkün. Nasıl?.. Sen içindeki art niyeti, kötü düşünceleri ve fikirleri çıkar, halis ve temiz niyetlerle bu Kur'ân'a yanaş, bu Kur'ân sana tesir edecektir. İşte Kur'ân'ın anlatmak istediği budur.

Ama, maddî temizlik de, bunun yanında, az evvel söyledim, misalini verdim, bizim İslâm anlayışımızla yoğrulmuştur. Biz, buna saygı duymalıyız. Bu bizim Kitabımızdır. Bunun özel bir yeri vardır. Efendim, her zaman için bunu Abdest alıp bir yere koymanız gerekemeyebilir. Abdest almanız gerektiği an, bunu açıp okumanız gerektiği andır. Bunu, özellikle üzerine basarak söylüyorum. Ama, diyelim ki, bu kitabı, buradan, besmeleyle, abdestli olmadığım halde -ki abdestliyim, içinize bir şey düşmesin- buraya koydum. Bunda hiçbir beis, hiçbir vebal yoktur.

Okumak için de, ben inanıyorum ki, Allah'ın yoluna yürümeye kendisini feda etmiş bir insanın, başına, herhalde ufak bir örtüyü, saygı ifadesi olarak örtmesinde herhalde bir sakınca yok.

Biz, bunu, bu kadar katı kurallar içerisinde koymuyoruz. Yâni, efendim, bunu okuyacağın zaman saçının bir teli görünmeyecek, buna dokunduğun zaman, dirseğin, kolun kapalı olacak, bunu okuduğun zaman mum şu kadar mesafede olacak gibi şekle bağlı bir Kur'ân okuma ve İslâm anlayışımız yoktur. Benim kanaatim, Kur'ân'a nasıl muamele edildiği değil, Kur'ân'ın, o insanın yaşantısına ne derece etki ettiğidir, ne derece o insanın yaşantısında Kur'ân'dan pırıltılar gördüğündür.

Soru – Bu konuda bir şey var mı?.. Benim kanaatim dediğinize göre, Kur'ân'da bir şey yok.

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Bu konuda yok. Yâni, Kur'ân-ı Kerîm'i okurken, boy abdesti alın, şu şekilde okuyun falan gibi, Kur'ân-ı Kerîm'de hüküm yok; ama söyledim. Yâni, bu bir teamüldür. Az önce söyledim, biz, Arap'ın davranışını nasıl uygun görmüyorsak... Bu şudur: Bir kahvenin kırk yıllık hatırı vardır. Az önce ben, ilk geldiğimde birkahve içtim ve bu kahveyi ömrüm oldukça unutmayacağım. O kahve, bana, burada çok hatırlı insanların olduğunu hatırlattı ve hep hatırımda kalacak. Yâni, bir acı kahveyi, dostumuzdan, nasıl ki bir saygı timsali olarak esirgemiyorsak, Allah'ın kitabından da bunu esirgemeyelim.

Kur'ân-ı Kerîm'in özel bir yerinin olduğunu vurgulayalım ve onu, bu şekli saygının yanında bir de kalbi saygıyla birleştirip, bütünleştirip, onunla hemhal olalım.

Soru – Türkçesi için de geçerli değil mi efendim? Çok güvendiğim bir arkadaşşıma sordum, dedim ki, ben meal okuyorum, okuduğum esnada, bırakıp, 10 dakika veya bir saat aralıklarla tekrar alıyorsunuz, okuyorsunuz, mutlaka küçük abdest almak gerekiyor mu?

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Hayır.

Soru – Dedi ki, bildiğim kadarıyla, Arapçasını okurken mutlaka abdest alacaksın. Yalnız, Türkçesini okurken abdest almana gerek yok; çünkü, tefsirlerde, meallerde her harfin anlamı verilmemiştir. Manyetik alanda da onun anlamları vardır. O nedenle, Arapça'sını okurken mutlaka...

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Zannediyorum bir konuya açıklık getirmek istiyorum. Kur'ân-ı Kerîm'in harfleri, Arap alfabesinin kullandığı harfler. Yâni, bu harflere, kelimelere özel bir kutsallık atfedilmiş değil. Yâni, bu kutsal da, bu kutsal değil anlamında değil bu. Bunu ayırdetmenizi rica ediyorum. Kur'ân'ın burada anlaşılması ve saygı gösterilmesi gereken yer, lafzı veya harfi değil, anlamıdır, mânâsıdır.

Afedersiniz, Kur'ân-ı Kerîm'le yüklü ama Kur'ân-ı Kerîm'den hayatında hiç birşey görülmeyen bir adamı, kitap yüklü merkebe benzetirim. Ben bunu ezberlerim, akşama kadar bir kere daha oturur, kafamdan şey yaparım, ondan sonra gelirim, size, olmadık şeyler yaparım, kötülük yaparım... Yâni, anlam burada önemlidir.

Dolayısıyla, Arapça veya Türkçe harf olmuş bu önemli değil. Ama, burada, bakın, saygı ifadesi... Yoksa, bir kutsallık ifadesi değil. Yâni, burada kutsallığı bir harflere atfetmiyoruz, Türkçe kelimelere de atfetmiyoruz. Burada, anlama değer veriyoruz.

Bu konuyla ilgili son olarak bir şey daha söylemek istiyorum. İbadet maksadıyla olursa, elbette ki bu abdestle olacak. Ama, düz okuduk. Burada herhangi bir şey öğrenmek için baktık. Burada, herhangi bir abdeste gerek yok.

Soru – Biz Müslüman bir ülkede yaşıyoruz ve İslâmiyet'i tanıma şansına sahibiz. Diyelim ki, Afrika'nın ücra köşesinde bir kabile var, adamın kendi doğruları var, onlar amellerine göre mi mahşer günü değerlendirilecekler.

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Efendim, Kur'ân inancına göre ve İslâm inancına göre, insanın sahip olduğu akıl, bir Yüce Yaratıcıyı mutlaka bildirir. Bu Allah olabilir, bana göre bu Allah'tır, bir İngiliz'e göre bu God'dır, bir Afrikalı'ya göre bu Vedu'dur, bir Hintli'ye göre bu Vişnu'dur. Artık, o Tanrı'ya atfedilen isim önemli değil. Onu bulmak önemli. Burada, onu bulan insan, yâni Yüce bir yaratıcının varlığının idrakine varan insan, kendisine Kur'ân'ın hükümleri, Namazın, abdestin vesairenin hükümleri ulaşmasa da, Allah katında makbuldür. Yâni, burada sizden sorulan abdest, namaz, niyaz değil. Bakın, kabre girildiği zaman sorulan ilk sual "men rabbüke? Rabbin kim?" Zaten, bu soruyu aşarsanız, imtihanın yüzde 50'sini, yüzde 60'ını geçmişsiniz demektir. Ama, sen, men rabbüke dendiği zaman, efendim ben inanmıyordum ki, ben ateisttim dediğiniz zaman, o hesap biraz kapalı... Onun için, dağbaşıda da olsa, Afrika'nın en ilkel kabilesinin arasında da olsa, o yaratıcıyı bulmakla sorumlu, mükellef. Allah, onu ondan dolayı cennetine koyar. Ama, abdestten, namazdan, ni-

yazdan sorumlu tutmayacaktır. Velew ki, bu tebliğ kendisine gitmiş de, buna kulak asmamışsa Kur'ân'ın tabiriyle kulaklarını tıkayıp gözlerini kapamışsa, bu da bunun ayrı bir mesuliyeti olacaktır.

Soru – Reenkarnasyona inananlar, ruhların sayısının belli olduğunu söylüyorlarmış; yâni, insan ölüyor, yerine başka biri doğuyor. Biz, ezelde, bütün ruhlar olarak mı, Allah'a "sen bizim rabbimizsin" dedik?

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Bakın, bizim inancımıza göre, "... o her gün bir iştedir." Yâni, Cenab-ı Hak, bu evreni yaratmış ve kendi başına bırakmış değildir. Bu yaratma her gün devam ediyor. Her gün aramıza katılanlar var, her gün aramızdan gidenler var, her gün bir değişik tabiat olayı var, bir başka hadise var. Cenab-ı Hak, her gün bir iştedir, yâni her gün bir yaratmadadır. Burada, Cenab-ı Hak, insanların ruhlarını her gün üflemededir, her gün yaratmadadır. Dolayısıyla, ruhların sayısı kesinlikle sabit olamaz. Yâni, benim ruhuma aynı anda 100 kişi de sahip oluyorsa, burada zaten mantıken bir çelişki vardır. Siz o zaman, istediğiniz kadar enkarne olun, istediğiniz kadar dünya hayatı yaşamış olun, hangi benliğinizle, hangi kimliğinizle, neyle, nasıl yaptığımızı hiçbir zaman izâh edemezsiniz.

Soru – Ben şunu sormak istiyorum: Allah ölüm vakti geldiği zaman ruhumuzu alıyor, giriyoruz kabre, kabir melekleri sual soruyor o zaman. Diyorlar ki, halk dilinde, onu biz de biliyoruz, Yüce Rabbimiz cesetten çıkarıyor o ruhu ve Allah'ın katına yükseliyor ruhumuz. Peki, Kabir Azabı dediğimiz olayda, ceset mi, et parçamız mı azap görüyor, ruh Allah katında mı azap görüyor?

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Bakın, insanın ruhunu teslim etmesi demek, o ruhun bedenden çıkıp gitmesi demek. Ama biz biliyoruz ki, Kur'ân-ı Kerîm'de de var, bu dünyada iyi amel işleyenlerin, insanlara iyilik yapanların, Allah'ını tanıyanların, bilenlerin kabri, cennet bahçelerinden bir bahçe olacaktır. Yâni, o kabrinde, huzursuz edilmeyecektir. Allah'ı inkâr eden ve hayatı boyunca vurgunculuk, tefecilik, soygunculuk yapmış, yalan söylemiş, hayatını bundan temin etmiş olan bir insan da, yine, cehennem bahçelerinden bir bahçe içerisinde kabir hayatını tamamlayacaktır.

Ölüyorsunuz, o an için ruh sizden gidiyor; ama, kabir suali başlayacağı zamanâ tekrar ruh gelip sizin bedeninize giriyor. Niçin giriyor; çünkü az önce söyledim, ruhsuz beden, bir et ve kemik yığınının hiçbir farkı yok. Yâni, ben şu anda sizi algılıyorsam ve siz beni algılıyorsanız, bu sizde saklı ve baki olan ruhunuz sayesinde.

Dolayısıyla, bu ruh, sizde kıyametin kopmasına kadar baki kalacaktır ve tekrar o bedeninizle, azap günü için, tekrar bu bedenle ve bu ruhla doğacaksınız.

Dolayısıyla, burada bir çelişme yok. Niçin yok; çünkü, yakınımızı kabre gönderdiğimiz zaman, arkasından dualar okuyoruz, telkinler ediyoruz; ki, bizim dualarımız onu rahatlatсын, onu ferahlatсын, onun azabında biraz hafifleme sağlasın. Bu şekil inanmadığınız zaman, o zaman ölüye arkadan gönderdiğiniz Yasinlerin, Kur'ân'ların, duaların da hiçbir hükmü yok.

Soru – Yaşar Nuri Öztürk de, bir Yasin okumanın, ölmüş bir kişiye faydası dokunmayacağını ifade ediyorlar...

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Şöyle efendim: Az önce söyledim o bayanın misalini konuşmamın başında. 5 bin kere okuyor; ama, Yasin yine fayda etmiyor. Yasin'i hangi amaçla okuyorsunuz?.. Kur'ân'ı sadece ve sadece Yasin'den ibaret sayıyor. Bana göre, Kur'ân'ın her sûresi Yasin hükmündedir ve aynı değerdedir. Her kelimesi, her satırı aynı değerdedir, aynı hükümdedir. Hayatı boyunca amellerini işlememiş ve insanlara kötülük yapmış kişilerin başında Yasin'i üç kere, beş kere değil, 5 bin kere de okusanız, o insanlara bir faydası olmayacaktır; çünkü, söyledim, her koyun kendi bacağından asılacaktır ve ne verirsen elinle o gelir seninle hesabı, bu dünyada yaptığınız amelleriniz size karşılık olacaktır. Yoksa, siz bütün hayatınız boyunca ateist olmuşsunuz, mezar girince çocuğunuz, babamın azabı biraz hafiflesin diye arkanızdan Yasin gönderiyor. Belki biraz faydası olabilir, biraz rahatlatılabilir; ama, hiçbir zaman için o feci sondan onu kurtaramaz.

Soru – Bir şey daha soracağım.

Rivayete göre, Hazret-i Peygamberimizin ölümünden sonra -hem kendileri istememiş- dinî bir tören yapılmamış. Okuduğum bilgilere göre. Acaba bu doğru mudur?

Yard. Doç. A. Bülent BALOĞLU – Efendim, dinî tören deyince, biz bunu illa 40 ıncı, mezarla kadar Yasinlerle, orada okunan Tebarekelerle, imamın çeşitli fiilleriyle, ondan sonra 40 ıncı gecelerle, 52 nci gecelerle, bunlardan ibaret saymıyoruz. Bütün bunları bir merasim bağlamında alırsanız, böyle bir merasim İslâm'da yok esasında. Mezarların dahi şatafatlı olması, daha sonradan insanların geçmişi unutarak o mezarlara tapınmalarına vesile olmuştur. Bugün yok mu? Allah'tan isteyeceğini, gidiyor, herhangi bir türbeden istiyor, herhangi bir yatırdan istiyor.

Dolayısıyla, burada önemli olan, son noktada, nihaî noktada kişinin kendisi ve yaptıklarıdır. Biz onu en güzel tahtadan sim işlemeli tabutlarla da kabre göndersek ve arkasından 5 bin değil, 10 bin defa da Yasin göndermiş olsak, o kişinin hayatı boyunca kendisine bir faydası olmamışsa, benim buradan ona bir faydamın dokunması söz konusu olmaz. Teşekkür ediyorum.